

Index Rerum,

Decimæ personales & reales omnes sunt integre persolvendæ. c.21.n.4.l.2
Decimæ personales an iure Diuino sint inducæ suæ præceptæ. c.21.n.5. & 33.l.2
Decimæ tam prædiales quam personales, licet in genere iure Diuino ac Naturali debentur, iuxta tamen veram ac præcisam decimæ partis assignationem, iure tamen humano statuta sunt. cap.21. n.7. & 9. lib.2
Decimæ an sint petendæ à sacerdotibus, vel deferendæ vltro ad eorum horrea, etiam si non petantur, & num. sequentibus, vbi resoluitur standum esse consuetudini in hoc. c.21.n.43.l.2
Decimæ debentur ecclesiæ ex prædiis intra eius limites existentibus, quæ tamen sunt alterius ecclesiæ. c.21. n.54.l.2
Decimæ de tertis ecclesiæ quando sunt soluendæ, & quando non. c.21.n.57.l.2
Decimis olim consuetis persolui de piscuis, de eisdem ad frugum fertilitatem translatis decimæ soluendæ nunc sunt. c.21.n.98.l.2
Decimæ vini, si vni ecclesiæ soluebatur (alicuius vineæ) & in ea postea fiat castanetum, vel aliæ arbores fructiferae plantentur aut nascantur, ex quibus alias regulariter de consuetudine vel præscriptione, deberetur decima alteri ecclesiæ vel Episcopo nihilominus ipsa priori ecclesiæ deberetur. cap.21.n.99. lib.2
Decimæ debitz non sunt negandæ sacerdotibus, etiam si ipsi cum sint diuites, pauperibus eas non distribuunt, nec recte officium commissum exsequantur, nec sint quales oporteat. cap.21. num.138. lib.2
Decedens in torneamentis iure Canonico prohibitis, non est sepeliendus in ecclesiastica sepultura, etiam si Sacramento Pœnitentiæ & Communionis munitus decesserit. c.3.n.9.l.2
Decipiens in conscientia tenetur restituere decepto excessum iusti pretij vltra latitudinem, vel supplere defectum, vsque ad iustum vilis pretium. c.39.n.12. lib.1
Decretum 3. de reformat. Sessio. 25. sacri Concil. Trid. expenditur. c.11.n.2.l.1.
Decretum Concilij Trident. sess. 24. c.5. de reformat. matrim. interpretatur. c.15.n.2. & n.17.l.1
Decretum de obseruandis & euitandis in celebratione Missæ sacri Concil. Tridentin. Sessio. 22. late declaratur. c.29.n.1. per totum, lib.1
Item & in versic. moneant, & in cap.4. Decretor. de reformat. Sess. 24. eiusdem Concil. allegatur & declaratur. c.50.n.7.33. & 34.l.1
De auiibus & earum venatione. capit. 28. numer. 58. lib.2
Delictum semel commissum non aboletur ad euitandam penam temporalem propter pœnitentiam impositam à iudice spiritali, pro consequenda absolutione, nisi esset sufficiens in vtroque foro & publice imposita, alias puniri potest à iudice laico. c.12.n.11.l.1
Delegatus Principis ad vnam causam, non potest cognoscere de nullitate suæ sententiæ. cap.2. num. 18. lib.2
Delegatus à Principe ordinario æquiparatur, ac proinde subdelegare potest sicut ordinarius. c.2. n.19. lib.2
Delegatus à Papa potest intra annum suam sententiam exsequi, non tamen annullare. cap. 2. num. 23. lib.2
Delegatus ad vniuersitatem causarum, potest de nullitate suæ sententiæ cognoscere. cap.2. n.24. & 25.l.2

Delegatus ad vniuersitatem causarum æquiparatur ordinario. c.2.n.26.l.2
Delegatus qui iudicauit contra formam mandati, iudicare, iterum potest. c.21.n.28.l.2
Delegatus iudicans contra formam mandati, abitur potest. c.2.n.29.l.2
Delegatus qui nulliter iudicauit per errorem facti an cognoscere possit de nullitate suæ sententiæ, atque eam reuocare. c.2.n.30. cum seqq. l.2
Delegatus datus ad conferendum beneficium, nulliter conferens, potest iterum conferre. cap.2.n.33. lib.2
Delegatus an possit restitutionem in integrum concedere aduersus suam sententiam diffinitiuam, constituto de læsione? c.2. n. 34. & numeris sequentibus, præcipue 37. lib.2
Delegatus à Principe potest restitutionem in integrum concedere aduersus suam sententiam. cap.2. num. 35. lib.2
Delegatus nullatenus egredi potest commissionis suæ fines. c.15.n.120.l.2
Delegato non creditur nisi ostendat mandatum, & scriptum suæ commissionis, in his quæ sunt in præiudicium alterius: in his vero quæ in nullius præiudicium sunt, veluti in facultate concessa ad absolendum, dispensandum, concedendum indulgentias, & similibus bene creditur. cap.17. num. 31. lib.2
Deliberatio includit duo, consultationem, siue collectionem mediocum inter plura media, & determinationem ad vtrum, ea enim deliberatio quæ sufficit ad propositum, sufficit ad vtrum. cap.22. n.6.l.2
Deliberatio quæ sufficit ad obligandum nos diabolo per peccatum mortale, eadem sufficit ad obligandum nos Deo per votum ad vitam æternam. cap.22. n.7.l.2
Delinquere per ebrietatem, lata culpa est. cap.4.n.83. lib.2
Delinquens post delictum ante sententiam priuationis bonorum, potest bona sua administrare & alienare, quando propter delictum non est priuatus ipso iure à lege vel canone suis bonis, nec ea sunt ipso iure confiscata: procedit etiam hoc in conscientia. c.5.n.51.l.2
Delinquens huiusmodi potest debita soluere & ei debitum solui, nisi sit contumax. capit. 5. numer. 54. lib.2
Potest etiam de bonis suis dare in solum creditorebus. c.5.n.55.l.2
Delinquens post sententiam condemnatoriam contra eum latam pro delicto transactam in rem iudicatam, non potest bona sua alienare. cap.5. num. 59. lib.2
Delinquens ob hoc quod se sit suis bonis priuandum propter crimen quod intendit committere, an in conscientia possit ea antea alienare. capit. 5. num. 62. lib.2
Delinquens eius bona propter delictum ipso iure sunt confiscata, si alienet titulo gratioso, minus peccat, quam si titulo oneroso alienaret. cap.5.n.82.l.2
Delinquens cuius bona ipso iure pro delicto sunt confiscata, vel alteri in penam applicata, non potest sine peccato mortali rem aliquam in casu non permissio alienare, etiam reuelata emptori conditione rei, vt in num. 23. & an titulo lucratiuo. c.5. n.79. & 80. lib.2
Delinquens tamen huiusmodi ex causa necessaria potest alienare, nempe pro alimentis, aduocatis, & aliis necessariis. c.5.n.84.l.2
Delin

& Verborum.

Delinquens, cuius bona sunt ipso iure confiscata pro delicto, quando alias est soluendo, potest alienare. c.5.n.89.l.2
Item, quando delictum esset ita occultum, vt nullo modo probari possit. c.5.n.90.l.2
Decurio, Rector, vel tabellio ciuitatis, vel villæ, alijue officia perpetua habentes, committentes delictum priuatione dignum, an interim pendente processu, possint renunciare huiusmodi officiis. c.5. n.46. & seqq. & n.50. quod non, quando propter delictum sunt priuati ipso iure officio. &c. c.6.n.105. & 106.l.2
Defendere iure Pontificio quis tenetur alterum ab iniuria, si commode possit, alioqui erit reus commissi criminis, & quando dicatur id commode facere posse. c.6.n.105. & 106.l.2
Non tamen tenetur id gratis agere, & ideo potest in se pro eo pretium accipere. idem n.7.l.2
Defendere omittens proximum, cum possit, et si grauius peccet, non tamen tenetur ad damni illati restitutionem. c.6.n.108.l.2
Deformatio est triplex, mere voluntaria, mere casualis, & mixta: & quæ sit vnaquæque earum. cap.6. n.4. lib.2
Denunciations excommunicatorum quomodo fiant. c.1. n.5.l.1
Denunciatio & publicatio nihil ad excommunicationem addunt. c.1.n.3.6. lib.1
Denunciatio, quæ fit per monitorias, dicitur iudicialis, ad quam non requiritur monitio neque correctio. c.11.n.24.l.1
Denunciations, quæ præcedere debent matrimonium contrahendum, quis remittere eum casu possit? parochus, an ordinarius, resoluitur, quod ordinarius. c.19. n.2.l.1
Denunciations alias requisitæ ad matrimonium contrahendum remitti possunt, quando filij sub potestate nuptialis essent positi, vt hic. c.20. num. 30. lib.1
Causæ tamen cognitionem tunc intervenire oportet, vt ibid. n.31.l.1
De natura primogenitorum est, vt ipsa de primogenito in primogenitum transeat. c.14. n.45.l.2
Deponens ensim vel gladium apud alium custodiendum obligatur velle, vt sibi non reddatur ad percipiendum innocentem. c.38. n.11. lib.1
Deus odio non habet illum, qui vxorem ducit, cum tamen illum odio habeat, qui inter fratres discordiam seminat. c.20.n.21.l.1
Deus filios prouocat ætatis pro parentum peccatis affligit, vt ipsos patentes puniat, non vero filios. c.30. n.5.l.2
Deus non prius est vltor, quam aliquis sit peccator, secundum D. Augustinum. c.30.n.13.l.2
Deus sæpe ob parentum merita non solum mercedes plurimas filijs confert, sed mortem & alias multas, quas merebantur penas remittit. cap.30.n.20. lib.2
Deiuteron. cap.24. non occiduntur parentes pro filijs, nec filij pro parentibus, sed vnusquisque pro peccato æterno morietur. c.30.n.14.l.2
Diaconus & non solum simplex sacerdos habens iurisdictionem potest absolue ab excommunicatione minori, multo magis quam à maiori. cap.6. n.11. lib.1
Dictio taxatiua non excludit casus similes. cap.14. n.5. lib.1
Dictiois maxime natura est, vt explicet casum minus indubitabilem & implicet magis dubitabilem. c.20.n.6. lib.1
Dictio, nisi præcedentem negationem sequuta, affir-

mat quod ponit, sequuta vero affirmationem negat. c.21.n.2.l.1
Dictio, nisi, subsequuta, quando oratio præcedens inducit solam potentiam, solum negat potentiam, si vero oratio præcedens actum induxerit dictio, nisi, actum quoque negat. c.21.n.10.l.1
Dictio hæc Quibuscunque, vel quacunque, cum sit valde generalis, comprehendit omnes casus, etiam priuilegiatos. c.34.n.57.l.1
Dictiois saluo, natura est modificare & restringere præcedentia. c.2.n.6.l.2
Dictio Bene, idem significat quod dictio, Recte. cap.2. n.12. lib.2
Dictio, Denuo, causam iam semel commissam innuat. c.2.n.21.l.2
Dictio, Alius, alia, aliud, est repetitiua similitum. c.15. n.89.l.2
Dictio, Si, &c. inducit conditionem. cap.15. num. 113. lib.2
Dilectus ex officio suo debet denunciare excommunicatum nominatum, & cum facere euitare, quando sibi constat. c.11. num. 92. & sequentibus, lib.1
Dies fideicommissi non intelligitur cedere per seruitutem pœnæ. c.1.n.61.l.2
Differentia inter dictiones, Rite, & Recte, rite enim ad solemnitatem refertur, recte vero ad iustitiam. c.2. n.13. lib.2
Differentia inter furtum & rapinam, de quibus in cap. si quid inuenisti, 14. q.5. c.9.n.1.l.2
Differentia inter decisionem text. in cap. quoniam, de vsuris, in 6. & in cap. quia in omnibus, de vsuris, vbi prædicta continentur. c.19. n.3.l.2
Differentia magna est inter arbores & fetas agrotum, respectu capientium cas. c.27. n.28.l.2
Differentia magna constituitur inter feram, vel auem captam, quæ postea manus capientis effugit, & illam quæ vallum egressa est, & habet consuetudinem regrediendi ad eundem locum, vt hic demonstratur. c.28.n.28.l.2
Diffidentes se ad dandum vnum ictum, vel occidendum, debent condemnari ad emendam erga Regem, aut aliud damnum, sed non vnus erga alium, quia scienti & volenti non fit iniuria. cap.6.n.153. lib.2
Difficilis hodie dispensatur, quam olim, cum impeditis, qui iam etiam scilicet contaxerunt, & consummauerunt matrimonium. c.15.n.136. lib.2
Dicenti plures rationes dispositionis esse creditur, & qui dicit vnicam, probare debet, & eam esse solam. c.15. n.70. lib.2
Dignior prætermisus ab Episcopo in prouisione beneficij parochialis, hodie ex Bulla Pij V. appellare potest, licet ea appellatione non obstante, electio ordinarij sit mandanda statim executioni, sed non superioris priorem renouantis, si à sententia eiusdem fuerit appellatum. c.11. n.24. & 25.l.2
Dignus & idoneus, cui beneficium Ecclesiasticum, vel minus publicum collatum fuerit, prætermisso digniore, tutus est in anima iudicio, tametsi qui eum proposuerint & elegerint, peccauerint mortaliter omittendo digniorem. c.11.n.43. l.2
Diligere me ipsum sicut magis teneor, ita & eodem modo magis debeo famam meam quam proximi illam seruare. c.38.n.14.l.1
Dissimulatio Papæ habet vim & effectum dispensationis, quando ipse hoc exprimit, nempe quod dissimulat, alias secus. c.15.n.19.l.2
Dissidium siue discordia vere inter eos, qui se amore obsecuti ducunt, facile exoritur, matrimonial-

Index Rerum,

que ex eo infelicem exitum habent, sicut illa, quae coactione fiunt, c. 16. n. 18. l. 1.
Dispensandi facultas in lege superioris inferioribus nunquam conceditur, nisi causa cognita, & summa maturitate, c. 19. n. 5. lib. 1.
Dispensandi potestas non continetur, neque transit in generali commissione, c. 19. n. 15. l. 1.
Dispensandi aut legitimandi difficultas, licet ut favorabilis sit extendenda, ac benigne intelligenda, non vero stricte: ipsa tamen dispensatio odiosa est, & stricte interpretanda, ita ut in ea non sit locus argumento de maiori ad minus, c. 15. n. 127. l. 2.
Dispensatio vitatur, quando fiat habita copula antequam ab ordinario dispensatio expediretur, nisi iterum ad Summum Pontificem recurratur, mentione quoque copulae fiat eidem, atque absolutio ab eo impetretur, c. 15. n. 21. l. 1.
Et quod sic fuit declaratum ab Abbreviatore Nuncij Apostolici eius iussa, ut creditur, ibid. n. 25. lib. 1.
Dispensatio, quae sine causa fit, non dicitur dispensatio, sed potius dissipatio, c. 17. n. 43. ib. 1.
Dispensatio non est vlla hodie necessaria incestuoso cum consanguinea uxoris suae ultra primum & secundum gradum, ad petendum debitum ab uxore sua, c. 23. n. 21. l. 1.
Dispensatio, nulla causa expressa, praesumitur fieri ex pluribus causis, c. 15. n. 69. l. 2.
Dispensatio super pluralitate beneficiorum ab eo obtenta, cum quo prius per Sederi Apostolicam fuerat dispensatum super defectum natalium ad ordines sacros, & ad obtinendum beneficium curatum, hoc tacito, erit nulla veluti per surreptionem obtenta, c. 15. n. 90. l. 2.
Dispensatio secunda alicuius vitij ad hoc ut valeat, debet in ea fieri mentio primae dispensationis circa eam concessa, c. 15. n. 91. l. 2.
Dispensatio Papae super matrimonio inter consanguineos contrahendo non valet, si ibi causa falsa sit expressa, nisi eam postea Papa confirmet, & quomodo hoc sit intelligendum, c. 15. n. 98. & 100. l. 2.
Dispensatio Apostolica ad matrimonium contrahendum vnica causa expressa, & ordinario loci commissa cum clausula ordinaria, si preces veritate nitantur conruit, si illa causa est falsa, c. 15. n. 103. l. 2.
Dispensatio circa impedimenta matrimonij, cum deinde a voluntate Principis, praesumitur difficilis, & etiam impossibilis, licet sit de solitis concedi, praeterquam in tertio & quarto gradibus consanguinitatis & affinitatis, c. 15. n. 189. l. 2.
Dispensatio ad matrimonium contrahendum, continens plures causas, quarum nulla est de per se sufficiens, an & quando vitietur ob falsitatem vnus, c. 15. n. 123. l. 2. Quando si causa minus principalis non sit vera, non vitietur dispensatio, n. 129. l. 2.
Dispensationes sunt stricti iuris, ac proinde de vno casu ad alium, etiam maiorem rationem habentem, extendi non valent, c. 15. n. 124. l. 2.
Dispensatio facta in materia matrimonij, debet intelligi large in fauorem matrimonij, nisi alias sequeatur scandalum, c. 15. n. 127. l. 2.
Dispensatio pro matrimonio contrahendo, scienter impetrata ex falsa causa per fraudem, erit subreptitia, c. 15. n. 134. l. 2.
Dispensatio, quae dicitur gratia, morte concedentis re integra non expirat, c. 17. n. 8. l. 2.
Dispositio seu vocatio testatoris ad maioratum vel aliud legatum Seij, si Trian consanguineam suam uxorem ducat, non valet nisi adiciatur, ex dispensatione Summi Pontificis, cap. 22. n. 8. l. 1. Contrarium tamen, ibid. n. 23. & 24. l. 1.

Dispositio text. in auct. de sanctissimis Episcopis, s. sed & hoc presenti, collat. 9. non est trahenda neque extendenda ad alios casus & conditiones, quam in eo expressas, nempe nuptiarum siue defectus liberorum, c. 32. n. 45. l. 2.
Dispositio auct. si qua mulier, specialis est & ex gratia, ac proinde in propria specie & in suo tantum casu seruanda, nempe, & c. c. 1. n. 41. & 88. l. 2.
Dispositio auct. bona damnatorum, C. de bonis praescriptorum, non habet locum in eo, qui damnatur ad mortem civilem, & sic remanet viuus, nam tunc bona publicantur, c. 3. n. 27. l. 2.
Dispositio quaeunque habens duas vel plures causas, etiam vna cessante sustinetur, & quomodo intelligatur, c. 5. n. 65. 66. 67. l. 2.
Dispositio text. in auct. de sanctissimis Episcopis, s. sed & hoc presenti, collat. 9. & in auct. nisi rogari, C. de Trebell. habet locum in conscientiae foro, c. 25. n. 12. & 17. lib. 2.
Quomodo intelligatur id non procedere, quando expresse constaret de voluntate testatoris, ib. n. 16. l. 2.
Disponens si aliud velit, exprimat, c. 1. n. 32. l. 2.
Diuisio fructuum quomodo fieri debeat inter nouum beneficiatum & haeredes praedecessoris, & inter virum & uxorem soluto matrimonio, & inter successorem maioratus & haeredes vltimi possessoris, & alia in materia vide in verbo, fructuum beneficiorum, & in verbo, fructus dotis, & verbo, fructuum diuisio, & verbo, fructus ad maioratum successorem, & c. l. 1. c. 33. n. 12. 14 & 16.
Diuortium inter virum & uxorem ex causa sauitiae an fieri possit, & plura circa materiam, c. 24. per totum, lib. 1.
Distinctio Imole in praedicta specie refertur, & de eius veritate agitur, c. 1. n. 48 & 99. cum seqq. l. 2.
Distinctio Cardinalis & aliorum in proposito potius conuenit Concil. Agathensi, de quo supra, quam dispositioni dicti capituli a crapula, c. 4. n. 64. l. 2.
Distinctio communis iuris gentium primarij & secundarij non est vtra, c. 14. n. 22. l. 2.
Distributio bonorum inuentorum, quorum dominus ignoratur, pauperibus facienda, Episcopis est seruata, c. 9. n. 10. l. 2.
Distributiones quotidianae, ad quae propria natura in Ecclesijs instituta sunt, c. 15. n. 9. l. 2.
Distributiones quotidianae vbi non sunt adeo tenues, vt verosimiliter negligantur, non potest ordinarius eas augete, c. 15. n. 11. l. 2.
Distributiones quotidianae non dantur in absentia, etiam studentibus Theologiam, c. 15. n. 12. l. 2.
Docere non licet, clericis licite vel sine peccato posse interesse taurorum agitationibus, c. 7. n. 39. l. 1.
Doctor vel Licentiatu in Theologia, vel iure Pontificio non potest audire confessiones, neque praedicare absque licentia ordinarij, c. 6. n. 9. l. 1.
Doctores nostri plerumque rationes non perscrutantur, & aues imitantur, quae, quando vna volat, aliae omnes sequuntur, & communis opinio non attenditur, quando alia opinio contra communem fundata est melioribus rationibus, c. 32. n. 59. l. 1.
Doctor publice proficiens, vel scholaris sicut potest expellere abtra, ita & confratres disciplinatum, ne alta & inconcinna voce eorum impediantur, c. 35. n. 15. lib. 1.
Doctior & sanctior si vnus sit, sed non ministrabit Ecclesiae, quia non residebit, & alius non ita doctus & minus sanctus residebit, & seruiet Ecclesiae sedulo, hic indoctior, dummodo bonus & dignus sit, erit dignior ac conuenientior minister, c. 1. n. 66. l. 2.
Dominus noster Iesus Christus misit discipulos suos in

& Verborum.

In vniuersam terram ad praedicandum suum Euangelium, c. 27. n. 8. l. 1. Et ad Apostolos dixit: Accipite Spiritum sanctum, quorum remissionis peccata, remissa erunt, quilibet enim habuit principatum sibi a Deo decretum magnae prouinciae vel Regni, c. 27. n. 9. l. 1.
Dominus rei substracta potest eam in iudicio sibi restitui petere, quamuis ex repetitione sit mors furis verosimiliter sequatur, cap. 3. n. 5. l. 1. & ibid. n. 24. quomodo hoc intelligatur.
Dominium rei acquisita per usuram, an transeat in usurarium, cap. 18. n. 33. 34. & 35. quod dominium aliarum rerum acquisitum ex pecunia usuraria bene transit, lib. 2.
Dominium non transfertur ex inutili contractu & a iure reprobatu secuta traditione, licet secus sit in possessione, c. 23. n. 26. l. 2.
Dominium rei legatae transit in legatarium a die mortis defuncti vel aditae haereditatis reuocabilitate, nempe vel legatarius possit illud agnoscere vel repudiare, licet irrevocabilitate, vt hic latius declaratur, c. 26. n. 12. l. 2.
Dominus ad Aaron dixit: Vinumque & omne, quod inebriare potest, non bibetis, & c. Leuit. cap. 10. c. 4. num. 5. lib. 2.
Dominus fundi potest etiam cum contradictione curati vineam in agrum arabilem mutare vel e contra, nec curatus poterit se opponere, quandoquidem decima fructuum nouorum eidem soluenda est, cui & antiquorum eiusdem fundi, c. 21. n. 100. l. 2.
Dominus syluae habet verum lignorum in illa nascentium dominium herbae ibi nascentis, c. 27. n. 7. l. 2.
Domini temporales non possunt prohiberi piscarij in mari aut publicis fluminibus, c. 9. n. 4. l. 2.
Domini temporales inferiores a Principe, possunt in suis proprijs & priuatis fundis venationem prohibere, sicut alij priuati: item & in publicis & communibus suorum populorum ex iusta causa ad tempus, non vero perpetuo, neque per legem, sed per edictum: idem erit ex consensu libero populi vel ex consuetudine inmemoriali legitime praescripta, vt in n. 4. & quae sit iusta causa in proposito declaratur, n. 5. & c. 28. n. 2. l. 2.
Dominia rerum iure gentium sunt distincta, & vnicuique rei suae competit dominium priuatiue ab alijs, & ideo nemini licet alterius res possessiones aut fructus, inuito domino surripere, c. 29. n. 9. l. 2.
Dos pro moniali, vt licite exigatur, vltus receptissimus habet sine scrupulo, c. 31. n. 61. l. 1.
Dos quae danda sit mulieri stuprum passae, quando ipsa & pater suus recusant matrimonium cum stupratore, c. 37. n. 8. lib. 1.
Dotes amittuntur propter adulterium commissum in matrimonio putatiuo, quod verius dicitur stuprum, n. 6. sed contra n. 22. vbi ponitur concordia, c. 12. n. 22. lib. 2.
Domus Magnatum sunt veluti ossa firmissima totius corporis reipublicae, vt hic late ostenditur, cap. 14. num. 4. lib. 2.
Domini occidens hominem, qui in vigilia valde iratus erat contra illum, non efficitur irregularis, c. 4. n. 96. lib. 2.
Duces militum belli infini exponentes se maximo periculo belli, ex quo certior est mors, quam eius euasio, an sint mortalis criminis statim damnandi, c. 24. n. 30. lib. 2.
Dubia res non censetur, quando aliquid ereditur esse verum per legem, rationem, & auctoritatem sufficientem, etiam si contrarium maior patris doctentium teneat, c. 31. n. 38. lib. 2.

Dubitans an faciens aliquid, an sit peccatum mortale, necne, peccat mortaliter, c. 31. n. 40. l. 1.
Dubitare an tale quid sit faciendum, aliud est, aliud vero est credere ratione probabili, & auctoritate alicuius illustris Doctoris id admonentis, c. 31. n. 41. l. 2.
Duplex est vnio Christi & Ecclesiae, vt in c. 17. n. 25. lib. 1.

E

Ecclesia vacans, super cuius fructibus est apposta annua pensio, tenetur ad solutionem eius, eamque soluere tenetur economus eius, qui pro ea conueniri potest, c. 1. n. 116. l. 1. Idem est in solutione charitativi subsidij, ibid. n. 116. l. 1.
Ecclesia vtram habeat potestatem super actus animae pure interiores? negatiua eligitur, c. 13. n. 14. l. 1.
Ecclesia Catholica diuisit totum orbem per prouincias in Episcopatus, & Archiepiscopatus, & c. vniciusque praeficiens suum Episcopum & Pastorem, atque gubernatorem, qui Episcopi in locum Apostolorum successerunt, c. 27. n. 13. & 14. l. 1.
Ecclesiae ordinatio esset illicita, qua statueretur, quod non fieret processio in funere alicuius, nisi solueret certam pecuniae quantitatem: licita autem magis esset, si statueretur, quod omnibus certam elemosynam dantibus talis honor exhiberetur, c. 29. n. 24. lib. 1.
Ecclesia sicut honorat suos parochianos donis ecclesiasticis eos dotando, & c. ita videtur vt ipsi teneantur in ea specie officij diuini Dominici, & alijs festiuis diebus assistere, c. 30. n. 4. l. 1. sed hoc late per totum cap.
Ecclesia si laedatur in contractu, potest petere restitutionem in integrum contra laicum coram iudice Ecclesiastico, c. 34. n. 10. l. 1.
Ecclesia vel clericus agentes de rebus suis actione reali vel personali, possunt conueniri laicum coram iudice saeculari vel Ecclesiastico, c. 34. n. 13. l. 1.
Ecclesia in contractibus suis nullam debet fraudem adhibere, c. 36. n. 2. l. 1.
Ecclesia meretricis ac lupanaria tolerat ob euitandum maius malum, c. 7. n. 25. l. 2.
Ecclesia in dubio vitatur iure communi, cum in aliquo casu non reperitur priuilegiata, c. 8. n. 69. l. 2.
Ecclesia & clerici haeredes defuncti, an teneantur vitra vires haereditarias, si inuentarium non confece- rint, c. 18. n. 73. l. 2.
Ecclesia vna, vel parochia, si recipiat ex consuetudine decimam de blado, alia de vino, & terra bladum reddens mutetur, & vinum reddat, & e conuerso, c. 21. n. 107. l. 2.
Ecclesiasticos oportet viros in conuersationibus sacrorum Euangelicorum lectionem audire, c. 4. n. 5. l. 2.
Ea quae speciali indigent annotatione, nisi notentur, videntur quasi neglecta, c. 1. n. 33. l. 2.
Ea quae tacite iure in sunt, si ab homine exprimentur, nihil operantur, & quomodo hoc intelligatur, c. 15. num. 12. lib. 2.
Ebrietas omnium vitiorum fomes ac nutrix est, c. 4. num. 1. lib. 2.
de Ebrietate plura remissiae, ibid. n. 20. l. 2.
Ebrietas voluntaria an peccatum mortale sit, vel veniale, c. 4. n. 30. & seqq. l. 2.
Ebrietas modica non excusat, neque minuit delictum, c. 4. n. 88. l. 2.
Ebrius homicidium committens, an debeat poena mortis condemnari, c. 4. n. 80. cum seqq. l. 1.
Ebrius omnino homicidium committens non puni- tur poena ordinaria, sed mitiori: secus si ebrietas erat leuis: hodie iure Regio poena exsilij in quin- quennium

queonium imponitur omnino ebrio pro homicidio. c.4.n.85. & 87.1.2
 Ebrius non punitur propter culpam criminis ab eo commissi, sed propter ipsius ebrietatis causam. c.4. n.86. lib.1
 Ebrius, qui durante ebrietate hominem occidit, an efficiatur irregularis. c.4.n.94. cum seqq.1.2
 Ebrius si consueverit in ebrietate arma sumere, & homines offendere, erit irregularis si aliquem occiderit. c.4.n.101.1.2
 Ebrius absque sua culpa, sed dolo alterius, non erit irregularis, si aliquem occiderit. c.4.n.106.1.2
 Ebrius matrimonium contrahere non potest, si ebrietas illum consensum impedit, cap.4. n. 107.1.2
 Ebrius testis esse non potest, neque facere testamentum. c.4.n.109.1.2
 Ebrius contrahere non potest etiam cum iuramento in sui praeiudicium, & contrahens cum eo, quem inebriauerat in praedio, ad quod cum inebriauerat, dolo dicitur contraxisse. c.4.n.110. & 111.1.2
 Superiora sunt intelligenda in penitus ebrio, secus alias in partem ebrio. c.4.n.112.1.2
 Ebrj si percuterent, plus punirentur, quam sobrii, quia plures iniuriantur, secundum legem statutam à quodam Pythagorico, & quomodo hoc intelligatur. c.4.n.84. & 87.1.2
 Edicta quae leguntur in visitationibus circa peccata manifestanda, intelliguntur de publicis, non vero de occultis. c.11.n.75.1.1
 Effectus iurisdictionis causatur à iure reali, extenditur ad omnes illos, aduersus quos praescriptum non fuit. c.21.n.110.1.2
 Electio fieri non potest durante lite super iure eligendi, aliisque rebus ad id pertinentibus. c.28. n.13. & 14. & quid in iure praesentandi. lib.1
 Eligens indignum ad beneficium Ecclesiasticum, vel munus publicum, tenetur ad restitutionem Ecclesiae vel reipublicae laesae faciendam, non vero digno praetermissio. c.11.n.44.1.2
 Eligens indignum peccat mortaliter, etiam si ex ea electione nullum damnum Ecclesiae vel reipublicae postea immincat, idem in resignante in fauorem indigni. c.11.n.46.1.2
 Eligens dignum praetermissio digniore, an teneatur ad restitutionem digniori faciendam. c.11.n.47.1.2
 Eligens dignum praetermissio digniori, quoties per edictum propositum digniori praebenda vel beneficium fuit promissum, tenetur eidem ad restitutionem, cap.11. n.55. 1.2. An idem sit dicendum in quocunque beneficio, quod per concursum promittitur. ibid.n.56.1.2
 Eligens dignum praetermissio digniori non peccat, quando meritum excessus non est tantus, vt videatur ad rem multum referre, & quomodo hoc intelligatur. c.11.n.58.1.2
 Eligens dignum praetermissio digniori ad munus exigui momenti, non peccat mortaliter. c.11. n.59.1.2
 Eligere dignum omisso dignissimo, licet in casu hic posito. c.11.n.60.1.2
 Eligere dignum, an satis sit praetermissio digniori. c.11. n.1. & seqq.1.2
 Eleazarus vir fortissimus à peccato defendendus eius quod fecit Machabaeorum 1. cap.6. c.14.n.31.1.2
 Emere debitum minori pretio licet quod expositum est periculo, vel quod cum expensis exigi expectatur. c.39.n.33.1.1
 Emens ad vitam suam annum redditum certo pretio, non facit contractum usurarium, quia principio perceptio, de annui redditus est incerta. c.39. n.64. lib.1

Empio ad vitam fructuum alicuius fundi certo pretio licita est, propter incertitudinem ementis, licet ille uiuat tantum, quod ex longa vita plus percipiat ex dictis fructibus, quam sit pretium, quia etiam possibile fuit mori in modico tempore. c.39. num.63. lib.2
 Emptor licet non teneatur stare colono, venditor tamen tenetur eidem reddere partem pensionis, quam acceperat, pro tempore residuo locationis non impleto, & ad interesse praeterea ideam tenetur. c.36. n.26. lib.1
 Et erit cautela necessaria pro clericis locantibus, vt excipiant casum, quo desinant beneficia possidere, vt in eo de euidione, nec ad vllum interesse teneantur, vt ibid. n.29.1.1
 Emptor sicut percipit pensionem cedentem post ipsam venditionem, etiam si ea solatur pro fructibus ante venditionem perceptis, & hoc speciali sicut fauore, quia hoc praerogatum emptori sicut datur in compensationem damni, quod cogitur stare colono sicut. c.33.n.25.1.1
 Emptor fundi non tenetur stare colono, nisi aliud conuenierit. c.8.n.1. & 31. & 5.1.2
 Ratio communis assignatur, quod procedit, etiam si in locatione ad sit pactum de non alienando, dummodo cum eo non adsit hypotheca specialis, idem num. 14. secus si adsit, idem num. 23. & 30. lib.2. vbi quod non sufficit generalis: & quid si ultra obligationem personalem conductor pro obseruantia suae locationis habeat obligata omnia bona locatoris. idem n.15. cum seqq.1.2
 Emptor an possit expellere colonum, vel inquilinum, quando hic habet omnia bona locatoris obligata pro securitate locationis ultra obligationem personalem. c.8. n. 15. & seqq. vbi late agitur de hoc lib.2
 Enormis laesio circa manuum iniectionem in clericum quae dicatur: excessus notorius, quando dicatur: excessus notorius, quando dicatur enormis laesio. c.5. n.16. & 17.1.1
 Episcopus publice excommunicatus non potest iudicem aliquem instituire, quinimo nec ipse Episcopus excommunicatus, nec eius vicarius institutus de causa cognoscent, sed adiri debet Papa, vt prouideat. c.1. num.83. 1.1. Secus est in delegato, nam ipse iurisdictione non suspenditur per excommunicationem delegantis. ibid.n.84.1.1
 Episcopo existente suspecto, censetur etiam in consequentiam suspectus eius officialis. c.1.n.86.1.1
 Episcopo absoluto ab excommunicatione, ipsius vicarius poterit iurisdictionem exercere, sicut ante excommunicationem. c.1.n.87.1.1
 Episcopus duos canonicos in suo seruitio habere, occupareque potest, & ad idque eos compellere. cap.1. n.149. lib.1
 Episcopus potest dispensare in irregularitate occulta. c.3.n.8. lib.1. secus si sit publica, vel deducta in iudicium, vt ibid. n.9. & 10. casus praedictus. 1.1
 Episcopus siue eius vicarius generalis potest absolueret subditum à sententia excommunicationis lata à iure, nulli tamen reseruata. c.5. n.1.1.1
 Idem est in excommunicatione lata per constitutionem inferioris, confirmata tamen à Romano Pontifice. ibid. n.2. atque in suspensione lata ob contumaciam & non in poenam, sine termino & reseruacione. ibid. n.3.1.1
 Episcopus non potest absolueret à suspensione temporaria intra tempus. c.5.n.6.1.1
 Episcopi nequeunt contra Concilia dispensare. cap.5. num.10. lib.1

Episcopus

Episcopus non potest absolueret à suspensione lata in poenam alicuius delicti, etiam à iure, siue temporalis, siue perpetua sit. c.5.n. 4.1.1. nisi in suspensione imposita ob adulterium, vel alia minora delicta. ibid.n.5.1.1
 Episcopus non potest dispensare circa suspensionem triennij, quam incurrit parochus, qui interfuit matrimonio clandestino. c.5.n.9.1.1
 Episcopus potest absolueret à sententia excommunicationis, quae ob manuum violentarum iniectionem in clericum ob leuem & modicam iniuriam incurritur. c.5.n.11.1.1
 Et quae dicatur iniuria leuis in proposito, relinquatur arbitrio Episcopi, ibid. n.14. & 15. colaphus est leuis percussio in proposito. ibid. n.18.1.1
 Episcopus Salmantinus recte procedere potest virtute breuis Sixti V.P. maximi aduersus clericos & praecipuos contra praesentam constitutionem, & litteras Apostolicas facientes, docentes vel asserentes, monitione praemissa. c.7. n.40.1.1
 Episcopus tempore cessationis à diuinis potest celebrare, vt quilibet sacerdos tempore interditi. c.10. n.6.1.1
 Episcopus potest concedere monitorias generales, hoc est, cartas de excommunicatione, ad instantiam cuiuscunque petentis eas. c.11.n.1.1.1
 Sed solus Episcopus eas decernere potest, alij vero inferiores minime. ibid. n.3.1.1
 Episcopus an dispense possit cum homicida occulto, c.13.n.16. & seqq. lib.1
 Episcopus, non vero eorum Vicarij, possunt, absolueret ab haeresi occulta, attento Concilio Tridentino, c.13.n.26.1.1. Hodie secus per bullam in Cena Domini. ibid. n.31.1.1
 Episcopus potest post contractum matrimonium ante illius consummationem, si ita expedire iudicauerit ex aliqua causa remittere denuntiationes, & si non sit suspicio, quod matrimonium malitiose impeditur. c.19.n.11.1.1
 Non tamen id facere potest sine aliqua causa. ibid. n.12. lib.1
 Episcopus ex rationabili causa potest dispensare ne denuntiationes alias ad matrimonia contrahenda requirantur, vt in exemplis hic positis. c.20.n.20.1.1
 Episcopus potest dispensare cum incestuoso, vt contrahat cum illa muliere quae sibi ratione incestus affinis affecta non est, & ita se habet consuetudo, c.23.n.10. & 11.1.1
 Episcopus potest contra canonem Papae, aut Concilij pure poenalem dispensare, quando ei specialiter hoc non prohibetur. c.23.n.11.1.1
 Episcopus an possit dispensare cum incestuoso ad exigendum debitum ab vxore sua. c.23.n.15. & 20.1.1
 Et quid si incestus sit sceleratissimus, vt puta commissus cum forore vxoris, aut cum locro. n.16.1.1
 Episcopus an possit dispensare cum contrahente matrimonium contra votum simplex ad exigendum debitum. c.23.n.17.1.1
 Episcopus licet regulariter non possit condere statuta, aut dispensare contra canones, fallit tamen ex causa euidenti & necessaria. c.23. n.18.1.1
 Episcopi in locum Apostolorum succedunt in eo quod sunt Pastores, non vero in ordine quo Apostoli fuerunt religiosi. c.25.n.12.1.1
 Episcopus, qui confert ordines, aut subditus, qui eos recipit circa aetates statutas à Concilio, Trident peccat mortaliter, & ordinator huiusmodi per annum à collatione clericalis tonsurae, ob huiusmodi culpam suspenditur. c.26.n.17.1.1
 Episcopi debent cauere ab ordinando pueros in aspe-

ctu, quamvis vigesimum quintum annum attigerint, ne forte subrepat in opprobrium ordinis clericalis. c.26.n.35.1.1
 Et praeterea ne iis sacri muneris dispensationem committant, qui ob imbecillitatem intellectus, atque debita considerationis diuina ministeria parui pendunt. ibid. n.36. lib.1
 Cauent etiam, ne indoctos ordinent, atque eos, qui male legunt, ne ignorantia caulet contemptum, n.37. lib.1
 Episcopi taxare possunt quando stipendio ille dignus sit, qui tali seruitio ecclesiae mancipatur, dum tamen absit emptio vel venditionis cogitatio. c.29.n.3.1.1
 Episcopi, clerici, monachi, & monachae licite accipere possunt portiones, cleemosynas, & stipendia, quae pia consuetudine aut lege naturali, diuina aut humana iusta aliquod tale opus spirituale facientibus debentur. c.29.n.14. Secus si alias ad id tenerentur, vt in n.15. Gratis tamen oblatum accipere possunt. vt ibid. l.1.
 Episcopus sicut non potest tollere aut restringere ius commune, ita nec consuetudinem generalem. c.30. n.22. lib.1
 Episcopi non debent pati celebrari diuina in domibus priuatis, atque omnino extra ecclesiam, & stipendia ad diuinum tantum cultum dicata, ab eisdem ordinarijs assignanda & visitanda. c.30. n.24.1.1
 Hodie licet ex causa necessitatis, & cum licentia Episcopi. vt ibid. n.28. & 29.1.1
 Episcopus potest & debet visitare omnia hospitalia, & curare, vt ad eum vsu teneatur, in quem sunt instituta. c.35. n.6.1.1
 Episcopus non potest se intrinsece super bonis hospitalis pauperum infirmorum, neque super redditibus ipsorum, neque aliquid debet agere cum administratoribus dictorum locorum, neque eos cogere ad reddendam rationem. c.35.n.17.1.1
 Hoc fallit, quando pia loca essent constructa auctoritate Episcopi, vel quando essent in dubio, & dicta loca haberent aliqua signa, per quae ostenderetur ea esse constructa auctoritate Episcopi, vel quando essent in dubio, & dicta loca haberent campanile, &c. ibid. n.18. & 20.1.1
 Hodie attento sancto Concilio Tridentino indistincto potest Episcopus visitare omnia pia loca. c.35.n.19. & n.26.1.1
 Episcopus in visitatione hospitalis, aliorumque piorum locorum quid possit facere. c.35. n.27.1.1
 Episcopus visitare potest deposita publica frumenti, nempe, las alhondigas, ac rationes reuidere. cap.35. n.28.1.1
 Episcopo quarta an debeatur ex relictis confratrijs. c.35.n.35.n.7. & n.13.1.1
 Episcopus potest concubinarijs, &c. laicos punire. c.7. n.22.1.2
 Episcopus ex duobus praesentatis à diuersis patronis instituire tenetur praesentatum à maiori parte, si idoneus & dignus, sit etiam si praesentatus à minori parte dignior sit: idem erit, si patronus dignum Episcopo praesentauerit, omisso digniori. c.11. n.20. & 21. lib.2.
 Episcopus ex pluribus praesentatis ab vno eodemque patrono, vel aequali patronorum suffragio, tenetur in vitroque foro digniorem eligere. c.11. n.23. lib.2
 Episcopus tamen poterit reuocare quae nondum sortita fuerunt effectum. c.17. n.16. lib.2
 Episcopus offendere videtur, qui suum Vicarium offendit. c.17. n.16. lib.2

Episcopi

Episcopi & eius Vicarij vnus & idem consistorium & tribunal. c. 17. n. 16. l. 2
Episcopus semper potest in iuramentis dispensare, quando impleti non possunt sine interitu eterne salutis, alias solus Papa. c. 22. n. 23. l. 2
Episcopus an possit dispensare in votis conditionalibus, siue penalibus, quae alias si absolute sunt, minime possit. c. 22. n. 45. & seqq. 50. 51. 53. l. 2
Episcopus dispensare potest cum suis parochianis in caeteris votis, praeter supradicta, & etiam in voto castitatis non perpetuae. c. 22. n. 48. l. 2
Episcopus an possit dispensare in voto continentiae perpetuae in casu capituli veniens, qui clerici vel vouentes. c. 22. n. 49. l. 2
Episcopus omissio digniori non debet eligere consanguineum minus idoneum. c. 23. n. 64. l. 2
Episcopus qui iustam mercedem temporalem suis famulis soluit, potest idoneis beneficia conferre. c. 23. n. 67. lib. 2
Episcopus recipiens famulum cum certo salario annuatim praestando, donec sibi provideat de beneficio competenti, an simoniam committat. cap. 23. n. 70. cum seqq. lib. 2
Episcopi iure communi uti debent, iudicando secundum allegata & probata, non vero secundum priuatum conscientiam suam. c. 29. n. 20. l. 2
Eunuchi quid distent a spadonibus. c. 16. n. 15. l. 1
Euentus ex aliquo sequenti opere minime quidem ab operante praecogitari, sed praeter eius intentionem contingentes, imputantur operanti, si illi euentus per se & necessario sequuntur ex opere prioris, aut saltem, vt in pluribus ex illo eueniunt & euenire solent. c. 6. n. 45. l. 2
Exceptio tituli vel dominij non impedit possessionis restitutionem: ergo agi potest contra singularem possessorem habentem titulum & bonam fidem, non est bona consequentia. c. 34. n. 78. & 80. l. 1
Exceptio retentionis ratione expensarum factarum in re, quam quis condemnatus est restituere, potest obici in executione sententiae, etiam si iure retentionis reseruatum non sit in ea, & an procedat in exceptione retentionis melioramentorum liquidandorum. c. 8. n. 59. l. 2
Excommunicatio haereticorum cohaeret, sicut lepra leproso, & homini vmbra. c. 1. n. 9. lib. 1
Excommunicatus occulte hodie nullo modo vitandus est, nec etiam ante denunciationem, cuius excommunicatio duobus etiam rebus probari possit. c. 1. n. 24. l. 1
Excommunicationis fama publica non sufficit ad hoc vt teneamur aliquem vitare ante denunciationem. c. 1. n. 25. l. 1
Excommunicatio quotuplex sit in proposito, ad sciendum an excommunicatus vitandus sit, vel non. c. 1. n. 26. lib. 1
Excommunicatus nominatim dicitur, qui nomine proprii officij vel dignitatis, aut aliquibus positis signis indubitatis excommunicatur, vt hic, quamuis vitandus non sit, etiam a sciente quouique fuerit declaratus & denunciatus per iudicem. cap. 1. n. 28. lib. 1
Excommunicatus nominatim non est, quicumque fecerit aliquid contra canonem id ipsum facientem excommunicantem. c. 1. n. 27. l. 1
Excommunicatus nominatim, & declaratus per iudicis sententiam, quae illum denuntiat, mandatque denunciandum publicum excommunicatum, vitandus est, antea vero non. c. 1. n. 29. l. 1
Atque vsus, communisque interpretatio Christiani orbis in huic sensum accepit constitutionem Con-

cilij Constantiensis, per quam nunc non negatur sepultura iis, qui excommunicati moriuntur, nisi sunt denunciati. ibid. n. 30. lib. 1
Et an superiora procedant in interditijs vel suspensis nominatim, &c. ibid. n. 43
Excommunicationis publicatio vbi fiat. c. 1. n. num. 32. lib. 1
Excommunicationis publicatio facta in consistorio iudicis coram paucis non sufficit. c. 1. n. 33. & 34. l. 1
Excommunicatio non est necessarium vt omnibus de de ciuitate sit manifesta, sed satis est quod transeat in notitiam viciniae, seu maioris partis in qua actus geritur, sicut de notorio dicitur. c. 1. n. 34. l. 1
Excommunicatorum denunciations quomodo fiant. c. 1. n. 35. lib. 1
Excommunicationis poena ipso iure affligit & inhabilitat quoad omnes suas potentias illum, qui in eam incidit, & abque alia declaratione, trahit namque secum executionem paratam. cap. 1. n. 37. lib. 1
Excommunicatus regulariter peccat alijs communicando, etiam ante denunciationem & magis quam alij eidem communicantes post denunciationem; quo fit, vt ipse excommunicatus ante denunciationem teneatur se abstinere a communicatione fidelium, & a diuinis. c. 1. n. 38. l. 1
Excommunicatus occulte tenetur se vitare a communione fidelium, & a diuinis abstinere ante denunciationem. cap. 1. n. 39. lib. 1. & an id procedat, quando ex hac euitatione occultum eius crimen, oculatque excommunicatio prouideretur cum graui scandalo. ibid. n. 40
Excommunicatus occultus, si habeat alias ius compellendi sacerdotem, vt habet parochianus eius, petit autem Eucharistiam in publico, tenetur ei parochus ministrare, sicut occulto peccatori: secus si occulte petatur, vel in publico & notorio excommunicato, etiam si non sit denunciatus. cap. 1. n. 50. l. 1
Excommunicato cuiusque non est exhibendum Sacramentum Penitentiae. c. 1. n. 51. l. 1
Excommunicatis dubijs (hoc est) occultis licitum est porrigere Eucharistiam, etiam cessante scandalo, si non porrigeretur. c. 1. n. 52. l. 1
Excommunicatus absoluendus est in articulo mortis a quolibet sacerdote, nullaque reseruatio est in illo articulo. c. 1. n. 58. l. 1
Excommunicatus tunc dicitur nominatim declaratus, quando in sua parochia publicatur illum esse excommunicatum, vel in concione publica, & alias, vt hic. c. 1. n. 77. l. 1
Excommunicationis sententia publice lata intelligitur, si iudex eam tulerit in loco, vbi publice iudicare consuevit: hoc tamen hodie non procedit. c. 1. n. 78. l. 1
Excommunicati occulti omnes actus gesti, siue sint civiles, siue spirituales, sunt validi. c. 1. n. 82. l. 1
Excommunicatus iudex occulte, ac proinde toleratus ab Ecclesia, an possit alterum excommunicare. c. 1. n. 82. lib. 1
Excommunicatio lata a iudice excommunicato tolerato ab Ecclesia, operatur omnes suos effectus. c. 1. n. 88. lib. 1
Excommunicatus occulte licite saltem valide poterit alteri facultatem concedere audiendi confessiones, publice autem excommunicatus minime. cap. 1. n. 89. lib. 1
Excommunicatus non lucratur fructus sui beneficii, vel praebendae, dum excommunicatus existit, licet a sententia excommunicationis appellauerit. cap. 1. n. 90. lib. 1

Excom

Excommunicatus, durante excommunicatione non facit fructus beneficii suos, & si quos perceperit, tenetur ad eorum restitutionem. c. 1. n. 29. l. 1
Nec requiritur ad hoc quod sit denunciatus, ibid. n. 93. lib. 1
Excommunicatus ipso iure amittit fructus sui beneficii, absque eo, quod in sententia hoc exprimat. c. 1. n. 94. lib. 1
Excommunicatus fortis priuatur distributionibus quotidianis. c. 1. n. 95. l. 1
Excommunicatus iuste, etiam ante denunciationem non lucratur fructus, neque distributiones quotidianas sui beneficii, vel praebendae. c. 1. n. 103. l. 1
Excommunicatis & reipublicae hostibus sunt beneficia subtrahenda, in quantum propter hoc arcentur a culpa. c. 1. n. 104. lib. 1
Excommunicatus vel suspensus iuste, et si sua culpa, tenetur soluere pensionem, si beneficii retinet possessionem: idem si iniuste sit excommunicatus, cum non amittat fructus sui beneficii. c. 1. n. 124. & sequen. l. 1. Idem est in charitativo subsidio. ibid. n. 125
Excommunicatus iuste lucratur fructus sui beneficii, si hoc in sententia Papae declaratur. c. 1. n. 133. l. 1
Excommunicatis in casu extremae necessitatis subueniendum est de fructibus sui beneficii, ne fame pereat. c. 1. n. 134. l. 1
Excommunicatus iniuste non amittit fructus sui beneficii vel praebendae, quos tunc recuperabit per viam iustitiae, principaliter querelando vel super hoc agendo, non vero per viam attentatorum. c. 1. n. 135. & 136. l. 1
Excommunicatus iniuste non amittit distributiones quotidianas, quas etiam percipiet ita demum, &c. vt hic. c. 1. n. 137. l. 1
Excommunicatus ob causam suae ecclesiae, etiam iuste, lucratur fructus suae praebendae. c. 1. n. 149. l. 1
Excommunicatus a iudice an possit per confessorium absolui virtute bullae Cruciatiae, vel iubilei, facta parte in vtroque foro. c. 1. n. 1. & sequentibus. praecipue. n. 10. & 11. & 12. l. 1
Excommunicationis sententia pro futuris culpis non est in quenquam infligenda. c. 4. n. 2. l. 1
Excommunicationis sententia lata, non praecedente trina monitione, non est nulla, sed iniusta. cap. 4. n. 4. lib. 1
Excommunicatio generalis a Canone vel statuto ferri potest, tam pro praeteritis, quam pro futuris culpis. c. 4. n. 6. l. 1
Excommunicatio generalis potest in hunc mundum ferri, Quisquis furtum fecerit, sit excommunicatus. c. 4. n. 5. lib. 1
Excommunicationis sententia generalis ferri potest ab homine in eos, qui tale crimen commiserint, quoties illud in aliqua vrbe, oppido vel provincia ita frequens sit, vt merito pro quiete & securitate, ac bono regimine reipublicae, generalis monitio, atque animaduersio requiratur. c. 4. n. 10. lib. 1. Idem erit, quoties ob praecedentem causam cognitionem, vel aliud, iudex futuram contumaciam coniectura verosimili praesumit, vt in exemplo de quo hic, c. 4. n. 11. lib. 1
Excommunicare quis potest ea conditione, si intra certum terminum non satisfecerit huiusmodi, tunc sententia appellatione medio tempore interposita suspenditur. c. 4. n. 19. l. 1
Quod procedit, etiam si sententia excommunicationis dicat, nisi satisfecerit creditor intra mensem, ex tunc excommunicatus sit. ibi n. 20. l. 1
In hac sententia excommunicationis conditionalis, adueniente die vel conditione, ipsa excommuni-

catio statim locum habet absque aliqua denuntiatione. ibi n. 21. l. 1
Non tamen retrahitur ad diem pronuntiationis, ibid. n. 23. sed appellatio medio tempore interposita eam suspendit. ibid. n. 24. l. 1
Et satis est quod appellatio praedicto casu interponatur ante conditionis vel diei euentum, etiam post lapsum decem dierum damnatorum ad appellandum, alias regulariter. ibid. n. 25. l. 1
Excommunicatio generalis vt feratur aduersus participantes cum excommunicato, quam monitionem requirit, c. 4. n. 32. l. 1. & n. 43. praxis excommunicandi nominatim participantes cum excommunicato, vt iuridica sit. lib. 1
Excommunicatus iniuste respectu causae, non est priuatur communibus & generalibus suffragijs Ecclesiae Catholicae. c. 4. n. 34. l. 1
Si tamen sit iniuste excommunicatus ex defectu notabilis ordinis iuris, ligat in vtroque foro. ibid. n. 35. lib. 1
Excommunicationis sententia iniusta respectu causae non priuatur communibus & generalibus suffragijs Ecclesiae Catholicae: secus si sit nulla ex defectu notabilis ordinis iuris. c. 5. n. 34. & 35. l. 1
Excommunicationis sententia nulla non est timenda, nullitatis causa publicata. c. 4. n. 36. l. 1
Excommunicatio nulla, neque in animae iudicio, nec in exteriori vllum effectum habet, si constat eam esse nullam. c. 4. n. 37. l. 1. Quomodo autem non sit seruanda, docetur. n. 38. l. 1.
Excommunicationis nullitas si sapientibus nota sit, vulgus autem ignorat, potest excommunicatus coram illis sapientibus eam non seruare, in publico vero eam seruare, debet, quousque scandalum rationabiliter sedauerit. c. 4. n. 41. l. 1
Excommunicatus publice si nulliter denunciatus publiciter sufficientem causam nullitatis ad euitandum scandalum, quo factio, si aliquis tunc scandalizetur, non erit scandalum pusillorum sed Pharisaeorum. c. 4. n. 42. lib. 1
Excommunicatio est meri imperij. c. 5. n. 25. l. 1
Excommunicatio gladius censetur spiritualis. cap. 7. n. 26. lib. 1
Excommunicatio non incurritur vbi quis certus est propter aliquam circumstantiam, neque peccasse mortaliter. c. 7. n. 19. & 30. l. 1
Excommunicatio infligi potest pro re futura prohibenda, etiam si alias non esset peccatum. cap. 7. n. 31. & declaratur. n. 32. l. 1
Excommunicationis nullitas quibus ex causis contingat. c. 4. n. 40. lib. 1
Excommunicatio est maior poena, quae est in ecclesia. c. 9. n. 5. lib. 1
Excommunicatio dicitur macro Episcopi, & est maxima poena, sicque non debet infligi pro leuibus criminibus sed pro peccato mortali. c. 9. n. 6. l. 1
Excommunicatio generalis lata in scientes furtum, & non reuelantes, non obligat eum qui aliquid accepit sine scandalo, in recompensam certi debiti liquidi sibi ex iustitia, quod alio modo non poterat recuperari, neque etiam obligat id scientes, modo pro comperito habeant pro debito legali res illas fuisse substractas: secus tamen si dubitaret, licet subripiens id affirmet, nisi tanta fide & virtute subripiens id affirmet, vt merito propter eius dictum apud eos pollet, vt merito propter eius dictum certi efficerentur: quod procedit, etiam si Episcopus iuberet reuelare eos, qui rem illam pro recuperatione sui debiti accepissent quia huiusmodi monitione continerent errorem intolerabilem, ac prouide non valerent. c. 11. n. 67. l. 1. vbi n. 68. ampliatur

in vxore aliquid subripiente de bonis mariti prædicto modo. n. 69. vbi quod debet cauere ne iterum sibi debitum soluat. lib. 1.

Excommunicatio regulatur ab intentione excommunicatoris. Idem est in excommunicatione generali. c. 11. n. 78. & 79. l. 1.

Excommunicati impenitentes per Principem secularem puniuntur. c. 12. n. 1. l. 1.

Excommunicati, de quibus in l. 1. tit. 5. de los descomulgados, l. 8. Noua Collectio. Regia possunt puniri à iudice ecclesiastico. c. 12. n. 5. l. 1.

Excommunicatus punitus in vno foro pœnis distat à Reg. non poterit in altero amplius eisdem puniti. c. 12. n. 7. lib. 1.

Excommunicatio incurritur propter crimen occultum per accidens, & propter pene occultum alias à iure imposita. c. 13. n. 6. lib. 1.

Excommunicati non possunt, etiam si velint, eligere durante tempore excommunicationis. c. 28. n. 3. l. 1.

Excommunicato non currit præscriptio, non solum quando est excommunicatus pro iuribus suæ Ecclesiæ, sed etiam pro rebus propriis. c. 28. n. 7. l. 1.

Nec tunc est necessaria restitutio ad subducendum illud tempus impeditenti excommunicationis de medio. ibid. n. 9. lib. 1.

Excommunicatio proferti non debet nisi pro peccato mortali, aut inobediencia iusti præcepti, & c. c. 16. n. 16. lib. 2.

Excommunicatio iniusta ratione notabilis ordinis iuris omitti ligat in vtroque foro: idem in excommunicatione iniusta ratione cause. hæc namque timenda & obseruanda est, licet non prius communibus & generalibus suffragiis ecclesiæ. c. 16. n. 19. lib. 2.

Excommunicatio autem nulla, si id notorie constat, non est timenda quoad Deum, neque quoad ecclesiā, vt latius eodem n. 19. l. 2.

Excommunicatio lata post appellationem legitimam est nulla, quod procedit in extrajudicialibus, vt in n. 22. limitatur tamen hæc conclusio, quando prælatus procedit extrajudicialiter, vt pars ad conseruationem iurium suorum, vt in n. 24. vbi quomodo hoc intelligatur. c. 16. n. 2. l. 2.

Excommunicatio lata post appellationem legitimam non habet effectum, neque vires asumit, licet postea appellatio fuerit deserta, vel eidem renuntiatum tacite: secus si expresse. c. 16. n. 30. l. 2.

Excommunicatio lata post legitimam appellationem, tunc non impedit celebrationem, quoties excommunicatus iustam esse credat suam appellationem: tunc celebrando efficitur irregularis. c. 16. n. 33. l. 2.

Excommunicatio est spiritualis pœna, non autem quæcunque alia pœna ecclesiastica, canonicaue, prout ecclesiastici interdici, aut irregularitas quæ non est spiritualis pœna. c. 30. n. 21. l. 2.

Excommunicationis nullæ plures casus remissione referuntur. c. 16. n. 20. l. 2.

Excommunicatus est qui cum possit, noluit, obuiare manifesto facinori percussoris in clericum commisso. c. 6. n. 69. l. 2.

Excommunicatus post suam legitimam appellationem quare denuntiat publice, & curari præcipitur in omnibus, si vere non est excommunicatus. cap. 16. n. 32. lib. 2.

Excusatur à reuelatione facienda aliquid sciens, si iis à quo id scit denuntiet. c. 11. n. 27. l. 1.

Examen nouitiarum faciendum. c. 1. n. 29. l. 2.

Executio via agi potest contra illum, cui literæ pensionis intimatæ fuerunt: secus aduersus illum, cui intimatæ non fuerunt, sed via ordinaria tunc procedendum erit. c. 1. n. 137. l. 1.

Executio instrumenti annuas præstationes continentis retardari non debet per exceptionem vsuræ, vel nullitatis contra id oppositam, si iterum atque iterum fuit iam executioni mandatum, cap. 18. n. 3. l. 1.

Executor super gratia datus à Papa, mortuo Papa, etiam re integra gratiam exsequitur. cap. 17. n. 3. lib. 2.

Exheredari possunt filij non solum vna ex quatuordecim causis à iure expressis, sed etiam ex similibus: idem in donatione, quæ non solum ob causas à iure expressas renocari potest, sed etiam ob similes. c. 14. n. 4. & vide ibid. n. 6. lib. 1.

Exhortatio ad sobrietatem. c. 4. n. 44. l. 2.

Exercens in arena operas suas cum bestia detenta, peccat mortaliter, & aspiciens est infamis. c. 7. n. 5. lib. 1.

Exercens vnum actum iurisdictionis, animo acquirendi vniuersalem in loco, videtur in totum iurisdictionem acquirere, dummodo alius non sit in possessione generali. c. 21. n. 108. l. 2.

Expensæ prodigæ & profani apparatus fecti soliti ex pacto tacito vel expresse, dum vel ingrediuntur monasterium, vel professionem emittunt, non sunt liciti. c. 31. n. 69. l. 1.

Expensæ factæ in assignendis edictis, & aliis pro electione facienda Magistratum, & Doctoratum præbendarum vnde soluendæ. c. 1. n. 129. l. 1. Et quid in expensis factis in electione prælati, ibid. num. 130. lib. 1.

Expedientior & aptior ad munus Pastorale eligendus est necessario ad Episcopatum, & præstantior Ecclesiæ tribuendus. c. 11. n. 64. l. 2.

Expresio non sufficit quod in genere fiat, vt interpretatio saluetur à subreptione. c. 5. n. 23. l. 2.

Expripiendum est necessario matrimonium fuisse scienter contrahendum ante dispensationem, ad hoc, vt dispensatio postea impetrata teneat. c. 15. n. 135. lib. 2.

Exponens se periculo probabili peccandi, peccat tale peccatum, quale periculum est. c. 1. n. 68. l. 1.

Exodi c. 20. intellectus. c. 30. n. 22. & 18. lib. 2.

Extravagans, quæ Ioanni 22. tribuitur, quamuis male refertur, declarans quæ percussio dicatur leuis, ad hoc vt Episcopus absolueret possit à sententia excommunicationis ob eam incursum. c. 5. n. 15. l. 1.

Extravagans ambitiosæ, de rebus ecclesiæ non alien. Pauli Veneti est seruanda, vbi fuit à principio recepta. c. 8. n. 4. l. 2.

Extravagans ambitiosæ, de rebus Ecclesiæ non alienand. an sit in vsu. c. 8. n. 9. & 7. lib. 1.

Extravagans ambitiosæ, an habeat locum, & procedat non solum in bonis ecclesiarum, sed etiam in locatione fructuum siue reddituum beneficiorum. c. 8. n. 14. & 15. lib. 1.

Extravagans ambitiosæ, de rebus Ecclesiæ, dubium est an sit apud Hispanos deroganda, quandoque enim admittit, quandoque neglecta. c. 8. n. 8. l. 1.

Extrahens sagittam, aut aliud telum corpori alicuius infixum, cum non sit medicus vel chirurgus, vt citius moriatur, vel si ex hoc ipse vulneretur moriatur, celeriusque alias moreretur, irregularis est, alias non: idem in iubente & rogante & consulente. c. 6. n. 35. lib. 2.

Exteri à populo prædicta furantes, proculdubio indistincte ad restitutionem damni, præter peccatum mortale, quod committunt, renebantur. c. 27. n. 21. lib. 2.

Factum

Factum iudicis reputatur factum partis, c. 2. n. 2. & quomodo hoc intelligatur ibid. n. 16. l. 1.

Factum non sufficit generaliter exprimi, nisi exprimat modus. c. 15. n. 24. l. 2.

Facto diuortio quoad thorum ob culpam viti, vxoris restituenda est dos & medietas luctorum ante quæsitorem: idem est in luctis post separationem quæsitis. c. 14. n. 14. & 15. lib. 1. Neque hoc casu vxor aliquid viro acquirit, nec communicat, vt in n. 16. lib. 1. Secus si culpa vxoris, non viti fiat diuortium quia tunc quidquid ipsa acquirit, viro communicare tenetur. n. 17. lib. 1. Nec in hac specie vxor aliquid habebit ex bonis antea per maritum quæsitis, vel postea quærendis n. 18. l. 1.

Facultas in diplomate Cruciatæ concessa ad absolendum ab excommunicatione, satisfacta parte, non est amplior, quam verba sonant, vnde absolui non poterit virtute bullæ, qui ob impotentiam soluere non possit, quæsumus hic quoad Deum sit absolutus. c. 5. n. 29. lib. 1. Et nomine patris in proposito non intelligitur index, vt in exemplo hic posito cum sua limitatione. ibid. n. 30. lib. 1. Neque hoc casu excommunicatus non data rebellionem, tenetur soluere iura iudici, nec tabellioni, ad hoc vt possit absolui. ibid. n. 31. l. 1.

Facultas Regia ad faciendum maioratum de omnibus bonis alicui concessa, conditione adiecta, vt ceteris filiis alimenta competentia relinquatur, est iustissima, & in foro conscientie tuta, respectu omnium ea forma seruata. c. 14. n. 40. l. 2.

Facultas Regia ad faciendum maioratum de omnibus bonis concessa ei, qui quamuis non habeat descendentes legitimos habet tamen ascendentes huiusmodi an valeat. c. 14. n. 41. & seqq. l. 2.

Facultas Regia secunda ad faciendum maioratum, debet mentionem prioris facere, alias non valebit. c. 15. n. 94. lib. 2.

Facultas secunda ad bona maioratus alienanda, vel hypothecanda, prioris debet meminisse, vt valeat. c. 15. n. 95. l. 1.

Facultas Regia ad primogenium institutum, non facta mentione liberorum, quos habebat impetrans eorum tamen in genere meminit, an valeat. c. 15. n. 95. lib. 2. Et quid in legitimatione filij. c. 15. n. 97. lib. 2.

Falsitas, aut subreptio causæ impulsivæ, quæ Principem mouet, aut moueret ad difficultius concedendum, quod ab eo petitum est, Principis gratiam inualidam efficit. c. 15. n. 23. l. 1.

Falsitas, aut defectus causæ, an & quando vitiet scriptum, seu gratiam, & privilegium Principis. c. 15. n. 14. cum sequentibus lib. 2.

Falsitas aut subreptio causæ impulsivæ, quæ non leuiter Principem mouisset ad concedendam, sed difficultiorem eum redderet, licet adhuc precibus annuisset, an vitiet concessionem Principis, neene. c. 15. n. 21. cum seqq. lib. 2.

Falsitas veri valoris beneficij expressa, an vitiet gratiam, etiam motu proprio concessam. c. 15. n. 74. l. 2.

Falsum testimonium contra aliquem innocentem in iudicio si quis dixerit, ad quid teneatur, c. 38. n. 4. lib. 1.

Fama publica excommunicationis non sufficit ad hoc, vt teneamur aliquem vitare ante denuntiationem. c. 1. n. 25. lib. 1.

Fama sola impediendi duobus testibus probata sufficit ad impediendum matrimonium contrahendum. c. 11. n. 33. l. 1.

Famulus qui custos est domus, vel ex qua latro exiit ad furandum, vel quam adit ad furandum, similiter tenetur. c. 6. n. 111. l. 2.

Fauoris ratio attendi non debet, cum ius tertij læditur. c. 32. n. 43. l. 1.

Fauorabilis mere dici non potest ea dispositio, quæ mixtum in se fauorem & odium continet. cap. 32. n. 44. lib. 1.

Fauorabilibus personis sic debitores sumus ex iustitia, quod aliis iniustitiam facere non debeamus. cap. 32. n. 71. lib. 1.

Fœminæ sunt vicinitatis vitio ex amore, & fœtus natura admodum obnoxia. c. 4. n. 22. l. 2.

Fœmina capere potest mercedem pro fornicatione à viris vxoratis, monachis & clericis, atque, retinere ab eisdem secute, dummodo moderatum sit, ac sine fraude, & datum à persona sui iuris. cap. 10. n. 24. lib. 2.

Fœmina fornicaria, quæ publica meretrix non est petere potest, & retinere secute in conscientia, quod sibi ob copulam promissum, aut solummodo est. ibid. n. 25. lib. 2. Sed in foro exteriori actio eidem ad petendum denegatur. c. 10. n. 27. l. 2.

Fœtus si masculus sit, dicitur animatus 40. die à conceptione, fœminus vero die 80. ab ipso conceptu. c. 6. n. 38. l. 2.

Fera ab vno vulnerata, & ab altero capta, cuius sit, c. 28. n. 49. & 30. lib. 2. Quid si fera per retia, & instrumenta venatoris illaqueata sit, c. 28. n. 51. cum sequentibus lib. 2.

Fictio iuris ciuilibus non est admittenda in censuris, vt retrotrahatur. c. 16. n. 31. l. 2.

Fictio à lege introducta super eo, de quo lex ipsa disponere potest, habetur pro veritate. cap. 32. n. 17. lib. 1.

Filius patrem hereticum occultum accusare, aut iudicibus indicare non tenetur, duobus casibus exceptis, de quibus hic. c. 11. n. 57. l. 1.

Filius presbyteri, ex matre coniugata genitus, sic sciat secrete per vtriusque parentis relationem se non esse legitimum, & filium presbyteri, dummodo hoc sit omnino occultum, poterit sine dispensatione ad sacros ordines promoueri, & beneficium curatum recipere. c. 13. n. 12. sed contra, ibid. n. 20. lib. 1.

Filius matrimonium contrahere potest sine patris consensu. Idem in filia de iure Canonico. c. 20. n. 1. & 2. lib. 1.

Filius nihilominus cum consilio patris vxorem ducere debet: quod à sancto Concilio Tridentino non reuocatur, cap. 20. n. 3. & 4. & n. 7. ratio huius assignatur. lib. 1.

Filius etsi sine patris consensu possit matrimonium contrahere, non tamen sine peccato potest patris consilium spernere. c. 20. n. 8. l. 1.

Filius familias dicens vxorem indignam patre inuito vel nescio, lædit ius patrie potestatis ac proinde ei iniuriam facit, cap. 20. num. 13. lib. 1.

Filij communes factio diuortio inter coniuges, apud quem eorum motari ac nutrir debent, cap. 24. n. 19. lib. 1.

Filius fictus, ciuilibus & impropius non excludit substitutum sub ea conditione vocatum, si grauatius sine liberis decesserit. c. 32. n. 10. l. 1.

Filius melioratus in terra hereditatis parte, cum grauamine, vt si sine liberis decesserit, alteri filio testatoris restituat, si monasterium ingrediatur, non succedit monasterium in ea parte, quæ legitima est filiorum, sed alter filius vocatus. c. 32. n. 35. lib. 1.

Filius

Index Rerum,

Filius adoptivus non operatur defectum substitutionis factæ alicui, si sine liberis decesserit, cap. 32. n. 51. l. 1. Filius primogenitus si consensit locationi à patre factæ de rebus maioratus, tenebitur postea in eo succedens eidem locationi stare, cap. 36. num. 10. lib. 1. Filius adulterinus vel suppositus, non tenetur credere matri id sibi revelanti, neque hæreditatem restituere, sicutque egisse filium Regis quendam, qui nimis credulus matri credidit sibi dicenti se non Regis, sed militis filium esse, & ob id Regem renuntiavit, cap. 38. num. 30. & 31. lib. 1. Quod procedit in foro etiam conscientia, vt ibi n. 32. nisi tam vehemens esset matris persuasio, vt talis filius credere intus mente conuincatur, vt ibid. n. 33. lib. 1. Fallit secundo, si mater filium benigne, & amanter tractauerit, ipsaque sit moribus reformata, &c. vt in n. 34. l. 1. Fallit tertio, nisi veritas tam euidenter probeatur, vt nulla possit tergiversatione celari, tunc enim in conscientia foro tenetur ei credere, vt in n. 35. lib. 1. Fallit quarto, si filius hic ex tenelatione matris haberet conscientiam lætam, vt in n. 36. l. 1. Filia renuntians hæreditati paternæ nullo accepto, non excludit eius filios ab hæreditate aui, etiam si præcesserit filia iuramentum, si auis post filiam obierit, cap. 1. num. 56. lib. 2. Idem erit, si filia tempore renuntiationis dotem congruam receperit, c. 1. n. 57. lib. 2. Filius in vita patris nullum ius habet in bonis ipsius, etiam pro legitima, nec in spe considerabili, nisi tantum post mortem patris & tunc dicitur quasi debita sibi legitima, cap. 1. n. 55. l. 2. Filius vel alius hæres per renuntiationem non excluditur à futura successione, nisi demum successione delata, & non ante, quia renuntiatio tacitam habere conditionem, si hæreditas renuntianti fuerit delata, c. 1. n. 58. l. 2. Filius legitimus an in vita patris religionem profitentis bonorum capacem possit petere legitimam portionem sibi competentem in bonis ipsius, necne, c. 1. n. 75. l. 2. Filius in vita patris religionem professi non potest petere legitimam secundum veriorem & receptionem sententiam, & proinde tenendam in iudicando & consulendo, cap. 1. num. 79. lib. 2. Limitatur, si pater ingrediatur religionem incapacem bonorum saltem in communi, c. 1. n. 94. l. 1. Filius qui ingreditur monasterium, patre viuente, non potest legitimam consequi, c. 1. n. 92. l. 2. Filius non dicitur petere debitum ex successione, nisi quando pater est mortuus, c. 1. n. 80. l. 2. Filij presbyterorum sunt adulterini, n. 38. sed contrarium c. 7. n. 49. lib. 2. Filij sacerdotis an & quando sint serui illius Ecclesiæ, cuius patens est clericus, c. 7. n. 88. & 89. l. 2. Filius primogenitus efficit primum caput in linea descendentiæ: & filius secundogenitus secundum, ac tertius tertium, vt hoc ordine ad maioratus successione admittantur, c. 14. n. 51. l. 2. Filius secundogenitus, nunquam dicitur primogenitus, dum aliquis filius, vel descendens à primo genito superest, c. 14. n. 53. l. 2. Filij & nepotes eorum qui diuinam vel humanam læserint Maiestatem, infamia notantur, & indigni censentur ad obtinenda officia publica & beneficia ecclesiastica, c. 30. n. 30. l. 2. Filij hæreticorum ante crimen committum nati, an

sint infames, & in prædicta prohibitione ceterisque poenæ canonicis comprehendantur, c. 30. n. 31. & seqq. & resolutur affirmatiue, n. 37. l. 2. Filij eius qui humanam læserint Maiestatem, nati ante crimen, non puniuntur, c. 30. n. 31. l. 2. Filius natus ante dignitatem patris non consequitur prærogatiuas & honores eius, & multo minus debet ei nocere crimen patris post eius natiuitatem commissum, c. 30. n. 34. & 35. l. 2. Filij nati ante priuilegium nobilitatis à Principe datum alicui, an censeantur nobiles, c. 30. n. 36. l. 2. Filij hæreticorum & receptorum, an priuentur beneficiis obtentis tempore commissi criminis ipso iure, vel per sententiam, c. 30. n. 38. l. 2. Filij eorum qui in articulo mortis hæresim commiserunt poenas canonicas patiuntur, c. 30. n. 39. l. 2. Filij hæreticorum, qui tales esse, vel decessisse probantur, non sunt admittendi ad beneficium ecclesiasticum, nec publicum officium, c. 30. n. 40. l. 2. Finis præcepti extrinsecus, & ad quem præceptum ordinatur, scilicet cultus interior per fidem & charitatem, non est id, quod præcipitur, & ideo non cadit sub præcepto, c. 31. n. 11. & 15. l. 1. Finis præcepti quod fertur de virtute aliqua morali, charitas est, c. 31. n. 16. l. 1. Fiscus vendicans bona hæreticorum à possessoribus non tenetur eisdem pretium soluere neque aliis tertiis possessoribus, quantumcunque per plures manus transferint, c. 5. n. 76. & 77. l. 2. Limitatur præterquam si pretium datum ab emptore, reciperetur inter bona ipsius delinquentis, vel si fuit conuersum in utilitatem bonorum delinquentis, & illa utilitas cum bonis ad fiscum fuit delata, ibid. n. 78. l. 2. Fiscus nam tenetur ad soluenda debita ab ipso debitore contracta post commissum delictum, sed ea tantum, quæ tempore criminis perpetrari ipse delinquens contraxerat, c. 5. n. 91. l. 2. Fiscus non debet disticere calamitatibus, miserorum, c. 9. n. 21. l. 2. Elebotomans causa medicinae, non tenetur in aliquo, nec est irregularis, si infirmus decessit, si erat peritus in arte, & adhibuit diligentiam debitam, &c. vt hic c. 6. n. 168. lib. 2. Forma est indiuidua, & diuisio formam corrumpit, c. 15. n. 114. l. 2. Forma est de genere indiuisibilem, & quando plures solemnitates requiruntur ad actum omnes sunt obseruandæ, & si vna deficiat, omnes sunt ex integro faciendæ, c. 15. n. 115. l. 2. Forma à lege inducta, vel à statuto, in dubio censetur substantialis, & semper ad vnguem seruari debet, c. 15. n. 118. lib. 2. Formæ omisso, etiam in qualitate minima, videtur, c. 15. n. 119. lib. 2. Forma censetur dari & constitui à delegante, etiam si ordo alioqui à iure requisitus inibi exponatur, c. 15. n. 121. lib. 2. Fornicarij, neque idolis seruientes, nec molles, nec masculorum concubitores, neque adulteri, neque ebriosi, regnum Dei possidebunt, c. 4. n. 11. l. 2. Forus conscientiae semper veritate innititur, atque ipsam comitatur aduersus præsumptionem legis, c. 25. n. 14. l. 2. Fraus in proposito censetur probata, si alienatio tunc fiat omnium bonorum, & aliis modis de quibus hic, cap. 5. n. 66. lib. 2. Fraus ad damnum proximi tendens est perniciosa, & peccatum mortale, nisi circa minima veretur, c. 5. n. 81. lib. 2.

Fructus

& Verborum.

Fructus pendentes pars fundi sunt, propter unitatem, c. 8. n. 6. lib. 2. Fructus præbendæ, durante excommunicatione vel suspensione contingentes, in utilitatem Ecclesiæ conuertuntur, distributiones vero quotidianæ præsentibus accrescunt, & quomodo hoc intelligatur, c. 1. n. 105. & seq. lib. 1. Fructus principales præbendæ, durante excommunicatione præbendati, aliis accrescunt, vbi patrimonium Ecclesiasticum in duas est diuisum partes distinctas, quarum vna ad fabricam pertinet, altera vero ad ministrorum victum, & laboris mercedem sit destinata, c. 1. n. 107. l. 1. Fructus beneficij, siue præbendæ, super quibus Ecclesiastica pensio Apostolica auctoritate est reseruata, sunt obligati, atque hypothecati pro solutione pensionis, ideoque agi potest contra quemcunque illorum possessorem, siue sit vniuersalis, siue particularis successor, c. 1. n. 115. l. 1. Fructus percipiens ex privilegio Apostolico beneficiorum vacantium primi vel aliorum annorum tenetur suis sumptibus adimplere onera beneficiis ipsis coherentia, c. 1. n. 117. l. 1. Inique & contra ius expensæ, siue salaria horum onerum successori imponuntur, non obstante consuetudine contraria, ibid. n. 128. l. 1. Fructus beneficiorum vltimi anni quomodo diuidendi sunt inter hæreses defuncti, & nouum beneficij successorem, c. 33. n. 11. & num. sequent. vbi quod pro rata diuidantur, lib. 1. Fructus qui post acquisitionem ex causa fideicommissi dominium ex terra percipiuntur, ad fideicommissarium pertinent, quamuis maior pars anni ante diem quo fideicommissum cessit, præterita sit, c. 33. n. 2. lib. 1. Fructus separati à fundo licet non sint reconditi tempore obitus beneficiati, ad hæreses eius pertinent, c. 33. n. 4. l. 1. Fructus beneficiorum (præter Ecclesiæ Cathedralis) Episcopatus Cioitatenis diuiduntur pro rata inter hæreses defuncti, & nouum successorem vltimi anni, quo prædecessor decessit, annusque incipit à die sancti Martini mensis Nouembris, c. 33. n. 2. lib. 1. Idem obseruari solium est in diuisione fructuum Commendatariorum S. Iacobi, & Calatranae, ex constitutionibus eorumdem ordinum, c. 33. n. 13. l. 1. Fructus dotis vltimi anni, quo durauerit matrimonium, diuiduntur pro rata inter partes, c. 33. n. 14. & ibid. n. 15. hic annus quomodo debeat computari, lib. 1. Fructuum diuisio prædij venditi ad vitam vendentium fit pro rata temporis, quo vixerit emptor, c. 33. n. 27. lib. 1. Fructuum diuisio dotis vltimi anni, quo matrimonium dauit, an hodie locum habeat, c. 33. n. 16. lib. 1. Fructus integri vltimi anni (legatis fructibus alicuius fundi quotannis, dum viueret legatarius, vel dum vxor esset vidua, vel durauerit in aliquo ministerio) ad legatarium pertinent, cap. 33. n. 28. lib. 1. Fructus ad maioratus successorem à die delati maioratus indistincte pertinere debent, cap. 33. num. 30. Sed verius est tenendum, vt pro rata diuidantur inter hæreses vltimi possessoris, & nouum successorem, vt ibid. n. 31. l. 1. Et à quo tempore hoc casu numerandum sit anni principium, n. 32. vbi quod mos regionis est obseruandus, lib. 1.

Fructus beneficij renuntiaui, an inter renuntiantem & successorem diuidantur pro rata cap. 33. num. 33. l. 1. Frumentum anticipata solutione ne quo pretio emi possit hodie attentari, Regia, c. 39. n. 48. l. 1. Frumentum vetus an permittatur possit cum nouo recipiendo tempore colligendarum messium, quod vulgo dicitur, darlo à renouari, c. 39. n. 49. & seq. l. 1. Frumenti granam vetus quando mutatur ad renouandam, seu vt nouum recipiatur ne illud vetus pereat, & vt recipienti gratia fiat, & sic bona intentione, non est vsura, si granum vetus tantum vel plus valet tempore quo traditur, vel quo reddendum est, quantum nouum cum redditur, vel saltem id sit verisimile, c. 39. n. 50. lib. 1. Quod adeo procedit & ampliat primo vt in præd. casu etiam sit licitum plus expectere de nouo grano, si vetus melius estimaretur, vel plus valere quam nouum tempore redditionis, dum verisimiliter plus non valeret nouum reddendum, quam valeat vetus tempore mutui, vel quando erat vendendum, vt ibid. n. 51. lib. 1. Quinimo si tempore mutationis valet sanea frumenti octo regalia & tunc est verisimile quod tempore solutionis valebit quatuor, & infra, poterit mutuator conuenire, vt pro singulis facies duplices reddantur, dum tamen verosimile dubium sit plus, minusve duas facies tunc valituras quam tempore mutationis valeat vna, ibid. n. 52. lib. 1. Secundo ampliat vt procedat etiam non solum quando constat, vel est verisimile quod granum vetus tantum, vel plus valebit, tempore quo reddendum est, quantum nouum cum redditur, sed etiam si id non constat modo dubium sit, an frumentum nouum, sit plus vel minus valiturum quam vetus, vel quando qui dat frumentum vetus, esset illud seruaturus in tempus messium colligendarum habita ratione eius, quo plurius eo tempore solet aestimari frumentum nouum quam vetus ibid. n. 53. lib. 1. Frumentum vetus mutans ad renouandum, vt melius seu præualens recipiatur, est vsura, cap. 39. num. 54. Præmaxime si auferatur mutuario libertas soluendi, quando voluerit, obligans eum ad nouum reddendum, vt ibi, quod lib. 1. ampliat, vt procedat non solum quando scitur nouum melius & pretiosius futurum, sed etiam si verisimiliter credatur plus frumentum valiturum tempore redditionis, & non erat vsque ad illud tempus seruaturus: scius si verisimiliter dubitabatur plus vel minus illo tempore valiturum vel si vsque ad illud tempus erat seruaturus & libertas non auferatur soluendi in triennium, cap. 39. n. 55. lib. 1. Frumentum putrefactum, vel corruptum, corruptione proximum, aut submactum, aut impurum, pro nouo vel etiam veteri, meliori tamen, mutuari non potest, alias mutans peccat mortaliter cum obligatione restituendi, quod plus valet nouum soluendum, c. 39. n. 56. l. 1. Frumentum mutuari potest tempore egestatis ipsius aestimatum, vt tunc communiter valet in frumento reddendo eo pretio, quo tempore solutionis valuerit, modo circa valorem frumenti attendatur ad decisionem, l. 17. tit. 11. lib. 5. Nouæ Coll. & Reg. c. 39. n. 58. lib. 1. Frumentum, vinum, vel oleum emens alicuius fundi, antequam fructus essent maturi viliori pretio quam infimo, quo valiturum verisimiliter tempore collectionis esse speratur ratione anticipatae solutionis, committit vsuram mortalem cum obligatione restituendi, c. 39. n. 60. lib. 1. Fugam

Index Rerum,

Fugam alterius inuare quando liceat, c. 24. num. 13. lib. 2.
 Fugiens à carcere, ac videns ostium apertum, non puniatur vt effactor carceris, sed vt euasor arbitrio iudicis mitius. c. 24. n. 6. l. 2.
 Fugientem à carcere, qui erat iuste captus, & condemnatus, an liceat adiutare dando ei consilium & auxilium. c. 24. n. 15. & sequen. vbi an liceat ei ministrare limam & aliud instrumentum, quo possit se absoluerè à vinculis & carcere, & concurrere in effractione carceris eum simul effrangendo cum condemnato. l. 2.
 Fugiens vt ab aliqua oppressione liberetur, si seipsum in periculum mortis imminens commiserit, & tamen perierit, non est peccati mortalis reus. c. 24. n. 32. l. 2.
 Fundator maioratus potest tempore fundationis conditiones apponere, vt ipse per monachationem, & clericatum amittatur. c. 25. n. 6. l. 2.
 Fundi & res Ecclesie si eius sint conditionis, vt ex eisdem quolibet triennio vnicus tantum fructus percipiatur, poterunt in nouem annos locari. cap. 8. n. 12. l. 1.
 Furantes ligna vel passum, aut venantes, & piscantes in alieno in extrema necessitate excusantur. c. 27. n. 18. lib. 2.
 Furiosus etiam sua culpa occidendo alterum durante furore, non efficitur irregularis. cap. 4. num. 95. lib. 2.
 Furiosus, aut ebrius, quamuis sit sua culpa vsu rationis priuatus, non potest nouam culpam committere, sed circumstantiam, quæ aggravat ebrietatem, aut furiam peccatum. c. 4. n. 102. l. 2.
 Furiosus matrimonium contrahere non potest, & si de facto contrahat, erit nullum ob defectum consensus. c. 4. n. 108. l. 2.

G

Gratia facta à Principe ex aliqua causa finali, an & quando valeat & duret cessante causa prædicta. c. 15. n. 22. l. 1.
 Gratia non vitatur, si causa impulsua à principio fuit vera, licet postea cesset. c. 15. n. 30. l. 2.
 Gratia à Principe facta vitatur ex falsitate, vel subreptione vnus ex pluribus causis narratis, vbi quomodo procedat. c. 15. n. 68. l. 2.
 Gratia à Romano Pontifice impetrata simplicis beneficij, facta tamen falso mentione absque dolo quod esset curatum, an sit nulla. c. 15. n. 81. & sequq. præcipue. n. 83. l. 2.
 Gratia facta de factitia, narratione facta per ignorantiam & simplicitatem, quod esset dignitas, eam tamen non sit ita, sed simplex officium, non est subreptitia. c. 15. n. 84. l. 2.
 Gratia seu remissio homicidij à Principe impetrata mentione non facta Principi prioris indulgentie simile crimen eidem impetranti remittentis, vbi subreptitia inualida est. c. 15. n. 86. & tribus sequentibus, lib. 2.
 Gratia per verbum fiat concessa, morte concedentis non expirat, sed Princeps eius successor debet facere eam expedire, gratia vero quæ ad aliquid faciendum conceditur, morte concedentis literis non expeditis spirat. c. 17. n. 4. l. 2.
 Grauat restituerè hæreditatem, si damnetur in metallum, statim sit locus fideicommissio, hodie secus, sed expectanda erit mors naturalis ad restitutionem ipsius, & interim fiscus potestat dictis bonis. c. 11. n. 66. & 73. l. 2.

Gener accipiens in dotem bona vsuaria, vel restitutioni obnoxia, an & quando teneatur restituere. c. 18. n. 40. & quid in filia, & vxore. num. 41. ibid. lib. 2.
 Genesis cap. 19. c. 30. n. 4. l. 2.
 Gestà à capitulo sede vacante, si recte gesta sunt, valent & durant. c. 17. n. 9. l. 2.
 Giezi famulus Propheta Elisei, fuit à Deo lepra conspersus, quia pecuniam recepit pro beneficio sanitatis, quod Eliseus contulerat Naaman leproso. c. 23. n. 8. l. 2.

H

Habens potestatem publicam, aut priuam iure familie in percussore clericis, si cum posset impedire, non fecit, remanet excommunicatus. c. 6. n. 112. l. 2. Idem erit in eo qui dolose desinit obuiare percipienti clericum, cum posset. cap. 6. n. 113. lib. 2.
 Habens duas voces vnam nomine proprio, & alteram alieno, non potest vnum suo nomine, & alterum alieno eligere, etiam vbi merita duorum, vel trium essent ad eam æqualia, vt discerni non possit ab electoribus quis melior aut idoneior sit. c. 11. num. 8. & 9. l. 2.
 Hermenigildus Rex, filius Lemuigildi Regis olim Hispanie, qui ob Catholice fidei professionem ab hæreticis in carcerem coniectus fuit, maluit oppetere mortem, quam communionem sacram à manibus Episcopi Arriani sumere. c. 1. n. 72. l. 1.
 Hæreticum ante condemnationem non tenetur vitare, etsi sciamus illum esse hæreticum. c. 1. n. 8. l. 1.
 Hæreticum notorium cur non sit vitandus ante condemnationem. c. 1. n. 13. l. 1.
 Hæretici, schismatici & apostatae, si sint hæresis, apostatae, aut schismatici condemnati, veniunt nomine excommunicatorum nominati, atque etiam simoniaci, & omnes qui per sententiam fuerint pronuntiat & condemnati alicuius criminis, cui annexa sit excommunicatio, & præterea quicumque proprio nomine propter aliquid aliud delictum fuerit pronuntiat excommunicatus. cap. 1. num. 42. lib. 1.
 Hæreticus moriens, si Episcopus, & Inquisitor desinit, absolui potest à quolibet sacerdote. c. 1. n. 59. lib. 1.
 Hæreticus vere de Ecclesia non est: non potest erga homines esse fidelis, qui Deo existit infidelis. c. 1. num. 70. l. 1.
 Hæreticus & schismaticus est, qui putat Ecclesiam alibi esse, vel esse posse, quam penes Petri successorem. c. 1. n. 72. l. 1.
 Hæreticus occultus interrogatus ab Inquisitoribus, vtrum sciat aliquem hæreticum esse, an teneatur se prodere. c. 11. n. 40. l. 1.
 Hæretici occulti protinus sunt iudicibus Apostolicis, hoc est Inquisitoribus, indicandi, nulla præcedente correctione fraterna, etiam si fere præcedente correctione fraterna, etiam si fere præcedente, quod per solam correctionem respiciunt: quia eisdem non est sidendum. c. 11. n. 53. l. 1.
 Hæreticus mentalis solum non incurrit excommunicationem, nec aliam penam. c. 13. n. 5. l. 1.
 Hæreticus occultus per accidens, si secreto confiteatur Inquisitori crimen istud, & poeniteat eiusdem, erit ab eodem Inquisitore absolueudus, quoad poenitentia iudicium. c. 13. n. 7. lib. 1.
 Hæreticus pure mentalis, si coram inquisitoribus occultissimam hæresin confiteatur, vel eam amico non reuelat, petens ab eo consilium, non incidit in excommunicationem. c. 13. n. 9. l. 1.
 Hæreticum

& impium esset asserere, posse laicos denegare sacerdotibus decimarum solutionem iustissima lege debitam, etiam si diuites sint. cap. 27. num. 173. l. 2.
 Hæresis est à carnalibus vitiis aliquando oriatur, præcipua tamen illius causa est superbia, quoniam hæc est omnium hæresium parens, à qua potissimum omnes hæreses generantur. cap. 30. n. 44. lib. 2.
 Hæreticus attento iure Canonico, cui stare debemus, non potest vilo modo condere testamentum, neque ex eo aliquid capere. c. 5. n. 73. l. 2.
 Hæreticus non potest donare, neque alio titulo alienare, neque dotare filios in matrimonio carnali neque spirituali. c. 5. n. 75. l. 2.
 Hæreticum esset affirmare simplicem fornicationem non esse peccatum mortale. cap. 7. numero 16. lib. 2.
 Hæres vsufructuarij locantis fundum in quinquennium, & ante decedentis, non tenetur vii frui præstare neque sumptus quos fecit conductor in fundo tanquam quinquennio fruiturus. cap. 36. num. 9. l. 1.
 Hæreses vel fideiuflores Prælati, Rectoris vel alterius beneficiati, vel etiam possessoris maioratus, qui locauerat ad certum tempus, ante adimpletum decedentis, an teneantur de euisione, cap. 36. numero 16. & num. sequentibus vbi & num. 27. & 28. l. 9. tit. 17. part. 1. expenditur, lib. 1. Quid in operante alteram præbendam, ibid. n. 24. lib. 1. & in resignante beneficium ante tempus locationis impletum, ibid. num. 28.
 Hæres vniuersalis non admittitur contra factum defuncti, quando ille actus fuit validus & efficax: secus si fuit nullus. c. 36. n. 22. l. 1.
 Hæres vxoris non tenetur vilo modo stare locationi per maritum factæ mala fide, id est, tempore maximæ infirmitatis vxoris, quæ in continenti defuncta est. c. 8. n. 46. l. 2.
 Hæres concubens cum vxore testatoris defuncti, efficitur indignus, & aufertur ab eo hæreditas, si coque defertur. c. 21. n. 3. l. 2.
 Hæreses vsurarij tenentur ad restitutionem vsurarium, siue filij sint, siue extranei. cap. 18. num. 46. lib. 2.
 Hæreticum esse existimare legem veterem seruandam esse cum noua lege. c. 21. n. 14. l. 2.
 Hæreses iure civili ex delicto defuncti non tenentur, nisi lite cum defuncto contestata, vel ex ea parte quæ ab eum petuerit, cap. 18. numero 147. & 55. & 66. lib. 2. Quod procedit etiam in actione pœnali pro ipsa, vel pro interesse, vel damno, ibidem, numero 58. lib. 2. Limitatur in conditione futuri, propter futuri frequentiam, ibid. numero 49. lib. 2. Item, de iure Canonico id regulare est, ibidem, numero 50. lib. 2. Itaque in hoc est discrimen interius Canonicum, & civile, ibidem, num. 51. lib. 2. Quomodo procedat de iure Canonico diximus. lib. 2.
 Hæreses stupratoris virginis decedentis ante litem contestatam, non possunt iure civili attento conueniri pro damno, interesse, vel dote: secus iure Canonico. c. 18. n. 53. l. 2.
 Hæreses vsurarij non insolidum, sed pro portionibus hæreditariis tenentur, sicut pro aliis debitis: & quid si alter eorum fiat non soluendo. c. 18. n. 63. & 64. lib. 2.
 Hæreses vsurarij an teneantur in conscientia vltra vires hæreditarias, si inuentarium non fecerint. c. 18. num. 65. l. 2.

& Verborum.

Hæres in foro animæ regulariter non tenetur ad debita defuncti vltra vires hæreditarias non confecto inuentario, si reuera nihil occultauit, & quantum habuit soluit. Sunt qui hoc verum intelligant quoad legatarios, secus vero quoad creditores, vt in num. 69. sed quoad vtroque eorum sententia negatiua verior, & tenenda est, vt in numero 70. Limitatur numero 71. cap. 18. numero 67. lib. 2.
 Hæres non conficiens inuentarium in foro contentioso Canonico tenetur vltra vires hæreditarias. c. 18. num. 72. l. 2.
 Hæres si probabiliter in proposito de animo legantis dubitat, non est per confessarium ad solutionem legati adstringendus, antequam per iudicem condemnentur. c. 25. n. 8. l. 2.
 Hæres an non petente legatario legatum, possit illud præscribere. c. 19. n. 1. & sequq. l. 2.
 Hæres grauat etiam post multum temporis differens restitutionem fideicommissi, lucratur fructus perceptos negligentia fideicommissarij non petentis. c. 26. n. 2. l. 2.
 Hæres tenetur certiorare legatarium legati sibi relicti, alias erit possessor male fidei, & præscribere illud minime poterit, & competit tunc temporis legatario contra præscriptionem triginta annorum restitutio in integrum ex capite ignorantie, & clausula generali prætoris: Si qua mihi iusta causa, & capite 26. numero 18. & 19. lib. 2.
 Hæreditas vel legatum relicta, vel relicta à monacho ingresso religionem bonorum mobilium capacem, efficitur caduca, vel caducum, si interim viuente monacho hæres vel legatarius decedat. c. 1. numero 53. & 91. lib. 2. Limitatur quod prædictum est numero precedenti, quando hæreditas vel legatum eius conditionis esset, vt in vita ipsius hæres, vel legatarij monachi verificari aut defertur non possit, sed post mortem eiusdem hæredis, vt his cap. 1. numero 54. & 59. quem sensum habebit hæc in specie voluntas testatoris. lib. 2.
 Homicida occultus per accidens, an incurrat irregularitatem. capite 13. numero 11. & sequentibus lib. 1.
 Homicida occultus an possit celebrare, quando alias probabiliter timeretur reuelatio delicti. cap. 13. num. 21. l. 1.
 Homicidio ab ebrio commisso tres actus considerantur: primus ipsa potatio, secundus ebrietas, tertius hominis occisio. In primum profertur voluntas directe, in secundum indirecte, & per accidens in tertium neque per se, neque per accidens. cap. 4. num. 98. l. 2.
 Homicidium inter grauiora crimina computatur. c. 5. num. 1. l. 2.
 Homicida voluntarius publicus vel occultus irregularis est. c. 5. n. 2. l. 2.
 Homicidium voluntarium bifarium dicitur: vno modo directe, quia intentum, alio modo per accidens. cap. 6. n. 1. l. 2.
 Homicida voluntarius erit quoadmodo ille, qui non remouet ea, ex quibus sequitur homicidium, si debeat remouere. c. 6. n. 3. l. 2.
 Homicidium subsecutum in casu numeri 7. quoad penam exteriorum ordinatum non imputatur trixanti, sed tantum quoad arbitratiam, nec quod aliquem, si ille non dedit causam trixæ, nec fuit in culpa. c. 6. n. 9. & sequq. l. 2.
 Homicidium ex puro & mero casu accidens, cessante animo occidendi, & nulla culpa interueniente

Index Rerum,

nullam penam meretur, c. 6. n. 14. & 15. lib. 2. Casus in paxi contingens in proposito refertur ibidem dictis numeris. lib. 2.

Homicida reputatur, qui vulneratum ad mortem non actu, vel alio modo ad mortem accelerat, cap. 6. num. 34. l. 2.

Homicidium casuale tunc demum ad irregularitatem imputandum est danti operam rei illicita, quando actus ille ordinatus est sua propria natura ad mortis lationem, vel ad homicidium, aut quoties homicidium illud procedit ab illo actu illicito per se quidem, & necessario, non per accidens, aut saltem ubi illicitum illud opus per se volitum genere suo est periculosum, aut saltem saepe inde mors sequitur, aut frequenter. cap. 6. num. 41. lib. 2.

Homicida mentalis tantum, nisi actu homo interficiat, non fit irregularis, cap. 6. numero 114. lib. 2.

Homicidium actu commissum absque voluntate & culpa, an committenti imputetur quoad ordines susceptos. c. 6. n. 169. l. 2.

Homicidium commissum per iudicem, aut iustitiam ministrans, est casuale ac proinde dispensari valet ab eo, qui facultatem habet dispensandi super irregularitate contracta ex homicidio casuali, cap. 6. num. 170. l. 2.

Homo agit contra naturam, alium coitum, quam uxorum sectando. c. 7. n. 19. l. 2.

Homo homini non potest quicquam promittere, nisi voce, aut signis, Deo autem per solam mentis loquelam fieri potest promissio. cap. 22. numero 3. lib. 2.

Homo in his quae ad propriam conscientiam pertinent ad publicam potestatem, debet informare conscientiam secundum ea, quae in publico iudicio sciri possunt. c. 29. n. 5. l. 2.

Hodie per decretalem a crapula, de vita & honestate clericorum alia mitior poena clericis ebriis iubetur imponi, nempe ut nisi a superiore communiti satisfecerint, ab officio & beneficio suspendantur arbitrio superioris. capite 4. numero 6. lib. 2.

Hospitalia an visitare possit & debeat Episcopus, & quid debeat facere in visitatione. cap. 35. n. 17. & seq. l. 1.

Et an Hospitalia dicantur loca pia, ibidem. num. 29. lib. 1.

Hospitalarii, Cistercienses, Templarii, decimas laborum suorum, quos propriis manibus vel sumptibus impendant, soluere non tenentur, ceteri vero religiosi de noualibus suis, quae propriis manibus, aut sumptibus excolunt, & de nutrimentis animalium suorum, & de hortis suis decimas soluere non tenentur. c. 21. n. 134. l. 2.

Hospitalitas quaestuaria, quam cauponariam vocamus, illiberalis, aut sordida admodum est. cap. 4. n. 91. l. 2.

I.

Iohannem Euangelistam an Christus Iesus à nuptiis ad castitatis professionem vocauerit, cap. 17. numero 13, & 14. & sequentibus cap. 25. num. 11. lib. 1.

Iohannes Maior audiendus non est, dum existimauit, non licere capto iuste fugere, ad euadendam mortis poenam, ubi ex ea fuga custodi damnum sequeretur. c. 24. n. 7. l. 2.

Iohannis à Methymna opinio in proposito ab argu-

mentis Couart. cuiusque sensu defenditur ipsiusque verba expenduntur. c. 25. n. 20. l. 2.

Iohannes Segura Ouetensis carpitur. c. 18. n. 10. l. 1.

Iudex ad petitionem partis lesae potest auctorem damni occultum generaliter excommunicare: quinimo si illud sciat in confessione, potest eum indeterminate arguere, non vero nominatim, sed in genere à communione remouere, quia nec Christus Iudam à communionem remouit. cap. 11. numero 16. lib. 1.

Iudex dicitur procedere ex officio suo puro & mero, quando nemo petit seu desert. cap. 11. numero 19. lib. 1.

Iudex requisitus omnino tenetur impartiri officium suum, etiam nobile, consilens in ipsomet iudice. c. 11. n. 17. l. 1.

Iudex caueat, ne non rite procedat interrogando reum illicite, & non legitime, quia alias damnaret animam suam. c. 11. n. 45. l. 1.

Iudex Ecclesiasticus tenetur remittere laicum exeuntem ad moxorias, & allegantem rem tenere iusto titulo ad suum iudicem, si hoc petatur: cognoscit tamen iudex Ecclesiasticus, an legitime pro palauerit, vel non. cap. 11. numero 84. & 85. & seq. lib. 1.

Iudex Ecclesiasticus potest cognoscere contra laicum perseuerantem in excommunicatione, ipsumque mulctare, & temporaliter punire. cap. 12. num. 6. lib. 1.

Iudex saecularis etiam inter clericos est iudex competens ad cognoscendum de causa possessionis rei spiritualis. c. 34. n. 19. l. 1.

Iudicis cuiuslibet, etiam saecularis, interest, ne violentiae, & spolia fiant inter clericos & laicos. c. 34. num. 20. l. 1.

Iudices saeculares apud Gallos secundum usum forenses, & ex privilegio Martini V. & Leonis II. cognoscunt etiam inter clericos de possessorio cuiuslibet cause spiritualis: sed contraria sententia verior est de iure, & in iudicando & consulendo tenenda. c. 34. n. 22. l. 1.

Iudex laicus potest cognoscere de causis possessoriis beneficialibus, ex privilegio & concessione Summi Pontificis, prout in Regno Francia fit: item & quando iudex Ecclesiasticus esset negligens in administranda iustitia ipsi laico turbato à clerico. c. 34. n. 38. & 39. l. 1.

Iudex laicus potest cognoscere de causis possessoriis beneficialibus, quando ipse requiritur in auxilium iudicis Ecclesiastici. c. 34. n. 40. l. 1.

Iudex laicus in adipiscenda possessione beneficii inter clericos minime ius dicere potest. cap. 34. num. 41. lib. 1.

Iudex saecularis an possit cognoscere de causa spoliij possessionis beneficialis inter laicos, vel quando spoliator, seu turbator tantum est laicus. cap. 34. num. 42. l. 1.

Iudex Ecclesiasticus in praed. casu erit competens, d. ca. 34. n. 43. l. 1.

Iudex saecularis non cognoscit de causa possessoria beneficiali, quoties in ea principaliter agendum est de titulo simul, cap. 34. num. 44. Secus si de titulo incidenter cognoscendum sit. cap. 34. num. 45. lib. 1.

Iudex saecularis potest de causa spirituali cognoscere, cum incidenter de ea agitur in causa saeculari. c. 34. num. 45. l. 1.

Iudex saecularis absque dubio poterit de causa possessionis beneficialis cognoscere, quando incidenter de titulo agendum est si de eo euidenter constaret, vtputa

& Verborum.

vtputa per confessionem aduersarij. c. 34. num. 47. lib. 1.

Idem est, si notorie ex actis constaret de titulo, vel si aduersarius conuentus nihil obiceret, ibidem. num. 48. l. 1.

Iudex Ecclesiasticus potest clerico stuprum committenti imponere poenam pecuniariam arbitrio suo, vltra alias spirituales, quando illae non sufficiunt, quam si non soluerit, luet in corpore. cap. 37. n. 4. lib. 1.

Iudex Ecclesiasticus sicut iura Caesarea grauiori poena puniunt vt corruptentem virginem, quam spontaneam, ita idem seruare debet. cap. 37. n. 5. lib. 1.

Iudex occulte excommunicatus bene potest suo officio vti, validaque erunt ab ipso gelta, & pronuntiata, fauore iuris publici, publicaque vtilitatis. cap. 1. n. 79. lib. 1.

Iudex in arbitrariis requiri non debet, vt rationem reddat cur ita egerit. c. 19. n. 10. lib. 1.

Iudex occulte excommunicatus, ac proinde toleratus ab Ecclesia, an possit alterum excommunicare: cap. 1. n. 82. l. 1.

Iudici excommunicanti praedictum infertur, si absque ipsius licentia cum satisfactioe partis absolutio fieret in vtroque foro. capite 2. numero 15. lib. 1.

Iudex ordinarius potest iterum iudicare, si sententia quam primo tulit, nulla sit, cap. 2. num. 1. lib. 2.

Hoc tamen intelligitur, quoties quaestio nullitatis venit incidenter: secus si simpliciter, nam potest coram eodem iudice proponi, & coram superioriori: Hoc tamen vltimum intelligitur, quando superior non habet limitatam iurisdictionem, alias oportet simul appellare tunc cum agitur de nullitate. c. 2. n. 2. & 3. l. 2.

Iudex nullitatis sententiae non solum poterit super nullitate pronuntiare, sed etiam super causa principali. c. 2. n. 7. l. 2.

Iudex delegatus non potest cognoscere de nullitate suae sententiae diffinitivae. c. 2. n. 8. l. 2.

Iudex delegatus non potest declarare suam sententiam, sed delegans. c. 2. n. 16. l. 2.

Iudex delegatus an ex noua delegatione possit de eadem re iudicare. c. 2. n. 17. l. 2.

Iudex quare attenta persona, & excessus qualitate, ac facti publicitate, poena carceris, aut suspensionis, in delinquentem huiusmodi poterit animaduertere. c. 4. n. 76. l. 2.

Iudex Ecclesiasticus ratione peccati publici potest contra laicos procedere, eosque punire. cap. 7. n. 23. lib. 2.

Iudices Ecclesiastici an in puniendis clericis concubinariis seueritatem potius quam aequitatem, vel econtra seruare debeant. c. 7. n. 69. lib. 2.

Opotret tamen huiusmodi iudices contra concubinos clericos procedentes esse viros graues. c. 7. num. 70. l. 2.

Iudex Ecclesiasticus an possit punire clericum adulterum, id est, qui cum muliere nupta fornicatur, cap. 7. numero 79. lib. 2. Et quod vno tantum casu possit procedere contra mulierem nuptam concubinam duobus concurrentibus. c. 7. num. 82. lib. 2.

Iudex ex officio potest inquirere de adulterio. cap. 7. num. 81. lib. 2.

Iudice ordinario conferente beneficium vacans duplici causa, si vera vna sit, collatio sustinetur, si habuit potestatem prouidendi vtroque casu. c. 15. num. 57. lib. 2.

Iudex laicus, & sic saecularis, an possit de causa vltimaria cognoscere criminaliter, poenaeque pecuniariae vltimario punire, cap. 18. numero 13. & seqq. numero enim 14. ponitur opinio negativa, numero vero 15. affirmatiua, & haec probatur. lib. 2.

Iudex saecularis de causa vltimaria cognoscere potest tantum, quando vertitur quaestio facti, secus autem si sit quaestio iuris, quia tunc solus Ecclesiasticus cognoscet, non autem laicus. cap. 18. n. 21. lib. 2.

Iudex saecularis non potest etiam incidenter cognoscere super vltima, nec parte expiciente contractum esse vltimarium, nec illi statuere terminum, intra quem probet praedictam exceptionem, c. 18. n. 24. & 25. sed contra n. 27. l. 2.

Iudex saecularis coram quo instrumentum exsequitur, opposita contra id exceptione vltimaria, quod possit ac debeat eam admittere, ac cognoscere de ea, causamque decidere, siue quaestio sit iuris, siue facti. Quod procedit, etiam si coram Ecclesiastico pendat lis super vltima dicti contractus, cap. 18. num. 26. & 28. etiam si iudex Ecclesiasticus inhibeat super hoc saecularem, vt in num. 29. & 30. & quid tunc temporis facere debeat iudex saecularis ad euadendam excommunicationem Ecclesiastici, num. 32. l. 2.

Iudex an teneatur iuxta allegata & probata sententiam dicere, tam in ciuilibus, quam in criminalibus, an vero possit secundum conscientiam priuatam eam profertre, cap. 29. num. 1. & seqq. vbi tres opiniones principales in hoc referuntur. Resoluitur cum communi, secundum allegata & probata id facere debere. lib. 2.

Iudex non potest sententiam dicere contra propriam conscientiam atque priuatam sibi stimulantem, existimans, aut dubitans se non posse ferre sententiam ex probationibus contra propriam ipsius conscientiam: opinari tamen potest iustissime ex probationibus se posse ferre sententiam, & ita deposita conscientia priuata, poterit secundum allegata & probata profertre sententiam absque vlla culpa. cap. 29. n. 6. & 7. l. 2.

Idem est in iudice habente arbitrium in causa, numero 8. Debet tamen prius diligentius examinare testes, eos instantius interrogando, distinguensque scrutando horam, locum, & formam delicti, vt inueniat occasionem liberandi innocium, vt fecit Daniel ad Sufannae innocentiam patefaciendam: quod si hoc non sufficiat, debet remittere eum ad superiorem iudicandum, vt in numero 9. cum seqq. late distulit & declaratur num. 14. quod causam remissionis populo cum iuramento declarat. lib. 2.

Iudex in praed. specie sciens remissionem a se faciendam ad superiorem profuturam, proculdubio peccabit moraliter, si ream damnauerit, negando ei appellacionem, vel ante sententiam non remittendo causam superiori de illius innocentia testificando, & praeterea tenebitur omne damnum illatum restituere. capite 29. numero 11. lib. 2.

Iudex huiusmodi an teneatur tunc temporis magiltrati cedere, & sic deponere officium potius quam condemnare talem hunc reum. cap. 29. num. 12. lib. 2.

Iudex in praedicta. specie an debeat dissimulando, & sine scandalo dimittere carceres apertos ad fugam. cap. 29. n. 13. l. 2.

Iura inter dubias opiniones vnam eligere indiscriminatim